

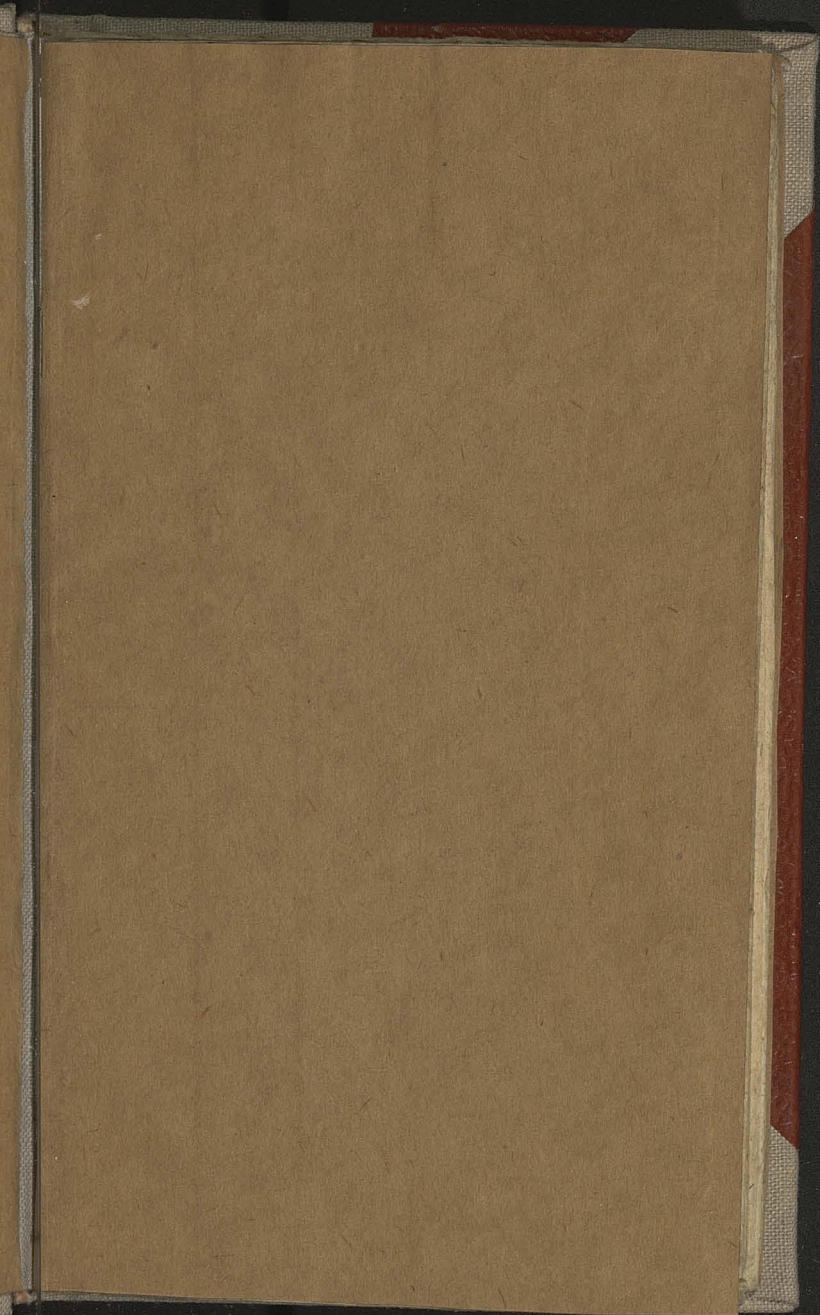
Mag. St. Dr.

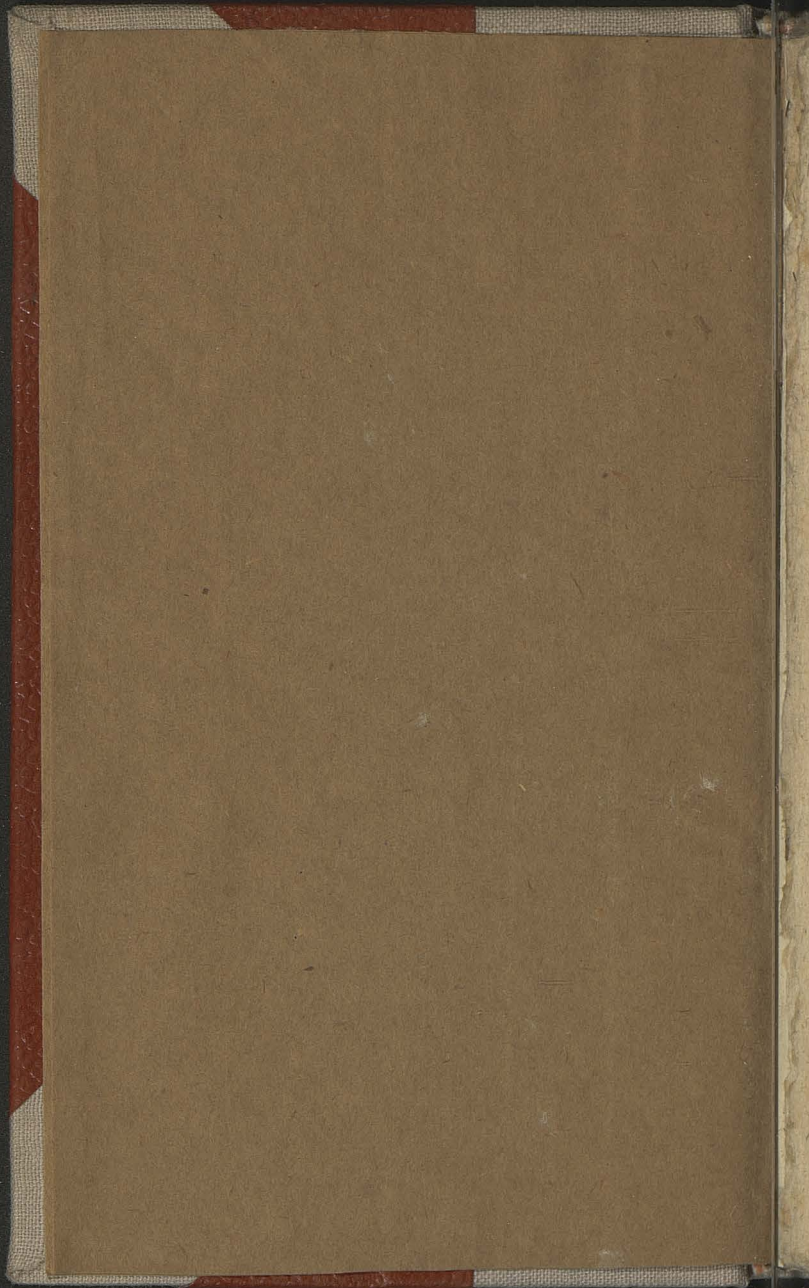
38987

Mag. St. Dr. P

38987

HOLOCAUSTOMA
MEDULLATUM

DEO in recognitionem supremi dominij
juxta præscriptum Legis Evangelicæ

O B L A T U M.

seu

EXHORTATIONES
AD NOVITIOS
PROFESSANDOS

Operâ, & Studiô

RP. BONAVENTURÆ MERESS'

S. Ordinis Monachorum S. Pauli
primi Eremitæ Monasterij Novi-
tjatûs S. Mariæ ad Brzozoviam

Supprioris, & Magistri No-
vitiourum

C O N C I N N A T Æ

Annô quô pro peccatis hominum

DEUS oblatio factus est 1773.

Typis Clari Montis Czestochoviensis 1775.

1893. I. 62

Cum votum voveris Domino
DEO tuo, non tardabis reddere,
quia requiret illud Dominus DEUS
tuus, & si moratus fueris reputabi-
tur tibi in peccatum. *Deut. 23. cap.*
v. 21.

Dic homo, quid speres, qui mun-
do totus adhæres
Tecum nulla feres, licet omnia
solus haberes.

POETA SACRATIOR.

38987

I

PROTESTATIO

Authoris.

¶ **J**Nius, Sanctæ, Romanæ, Catho-
licæ, & Apostolicæ Ecclesiæ
quemadmodum me filium indignum
semper profiteor, & profiteri desi-
dero; ita hancce meam opellam e-
jus Judicio (quod humillimè adoro)
substerno, & quidquid illa, in ea re-
jiciendum putaverit, etiam ego re-
jiciendum censeo, rejectumquè volo.

Fr. Bonaventura.

)2(

FA-

FACULTAS
REVERENDISSIMI PATRIS GENE-
RALIS PRÆLATI NEULATI.

HOlocaustoma Medullatum ope-
râ Patris Bonaventuræ Meres
Ordinis nostri Sacerdotis conscriptū,
& per deputatos à Nobis Viros The-
ologos Virtute Doctrinaquè præcla-
ros revisum, ut omnino typis vulga-
ri possit (quoad in nobis est) in
Nomine Domini facultatem imper-
timur. In Monasterio Clari Montis
18. 7brs. 1774.

PAULUS Ords. Mon: S.
PAULI primi Eremitæ
PRIOR GENERALIS

mpp.

CENSURA THEOLOGORUM ORDINIS.

HOlocaustoma Medullatū Deo inrecognitionē
Supremi Domini juxta Præscriptū Legis E-
vangelicæ oblatū, sive Exhortationes ad Novi-
tios Professandos concinnatas, operâ R. P. Bo-
naventuræ Meres S. Ords Monachorū S. Pauli
primi Eremitæ Monasterij Novitiatūs ad Brzo-
zoviã, Supprioris & Magistri Novitiorū, cū ni-
hil contrariū Fidei imò omnia consona sensui S.
Ecclesiæ contineant, ad mandatū Rmi Patris Ge-
neralis Ordinis Nostri Prælati Infulati perlectas
approbo, ac prælo dignas censeo, salvo Jure e-
orū. Quorū de Jure &c. Datt: in Monasterio
Clari Montis Częstochoviensis die 3tia Septem-
bris Annō D. 1774.

Pr. Nepomucenus Wiktor Ejusdē Ordinis
S. T. D. & Vicarius Provinciæ *mpp.*

HOlocaustoma seu Exhortationes ad Professan-
dos Oblationē Sui ipsius per Vota Supremo
Numini fugamquē Sæcularis vitæ persuadentes,
per R. P. Bonaventurā Meres Monasterij S.
Mariæ ad Brzozoviam Suppriorē ac Magistrū
Novitiorū factæ, ac per me ad mandatū Rdmi
Patris Generalis Prælati Infulati lectæ appro-
bantur Annō Domini 1774. die 3. 7bris.

Fr. Justus Rendak Ords Monachorū
S. Pauli primæ Eremitæ SS. Th. Dr.
Pr. Provinciæ. *mpp.*

AP.

APPROBATIO
CENSORIS ORDINARIJ

Quanta animi voluptate Exhortationes
XXXIII. pro Sacris Professionibus per
A. R. P. Bonaventuram Meres S. Ordinis Mo-
nachorum S. Pauli primi Eremitæ Monasterij
Pinczoviensis Suppriorum & Magistrum Novi-
tiorum elucubratis, jamque luci publicæ dona-
tas nuper evolveram, non minori spiritûs ju-
cunditate, alias XXI. Exhortationes, tum Ser-
mones pro singulis Anni Feriis, sextis. Thematis
Dominicæ subsequenti accomodatos, & in gra-
tiam eorundem Sacræ Religionis, Candidatorum
conscriptos rursus perlegi, nihilquæ in eis quod
aut Sacrosanctæ Fidei Catholicæ Romanæ do-
gmatibus, aut bonis moribus, adversetur reperi.
Omnia antiquum Monasticum spiritum, & ex-
actiorem Regularis disciplinæ observantiam insi-
nuant, & ad perfectiorem vitæ statum suaviter
impellunt. Opus, & Authore suo, & luce publica
dignum censeo. Dabam in Collegio Majori U-
niversitatis Cracoviensis, Kalendis Februarii,
Annô Dni. 1775.

M. JOSEPHUS PUTANOWICZ Sæ.
Th. Dr. & Pfr. Eccl. Cath. Plocen.
Can. Coll. SS. OO. Prepositus Paroch.
Opatovecen. Curatus Librorum per
Diocesim Cracovien. Censor *mpp.*
Ad

Ad Candidum Lectorem.

NOrim perbelle Candide Lector! Te
haud latere, otium, pulvinar fore
principis tenebrarum lacu inferioris,
tempestatemque, iuxta S. Cyrill. Apo-
log. mor. apud Corderium ex anti-
quo M. S. Codice, cordis. Quod
ipsum non modo animum titillavit, sed
et calamum excitavit, ut presentis
Opelle pagellas exararem, tueque
commoditati studens, aprico consigna-
rem paulò breviores nuperis.

Vellem ego, ut quantumvis labor
hic non nihil macilentus sit, in quovis
tamen pinguesceret: illud in singulis
adimplere delictum habens, quod suis
Incarnata illa Sapientia identidem re-
commendavit, dicens: Estote & vos
perfecti, sicut & Pater vester Cæle-
stis perfectus est. *Matth. c. 5. v. 48.*

Nego.

Negotium dictum ita mentem, & pennam possedit; equidem omni nisu in id unum feror, ut semita illa, quæ ad perfectionem ducit, toti palam fiat mundo, atque mundus universus, Religiones singule per suos Alumnos cæcum fiant, ut gradientur inoffenso, quocumque properare iri necessum, pede.

Volve igitur, & revolve has pro sacris Professionibus Exhortationunculas, & ut Te ad vite æternæ viam dirigant, candido pectore exoptat, qui scribit.

Fr. Bonaventura.

EXHOR.

EXHORTATIO I. ad unum.

Vanitas vanitatum omnia. Eccles.
cap. I. v. 2.

I.

Spectamus mortales omnia, quæcunquè nobis sol iste utpote lucidissimus planetarũ

præcep̃s monstrat, quæcunquè oculis noster propriâ cernit, vel cerne-
re potest pupillâ, quæcunquè audit,
vel audire potest auris nostra, en ha-
bemus omnium horum taxam nobis

A

per

per os Sapiientis promulgatam: *Vanitas vanitatum omnia.* Et rectè:

2. Verè enim verò vanitas quidquid in hoc sæculo humana mortalitas appetere potest. Nonnè ipse mundus præfert speciem vanitatis! in quo tametsi mundo, non attamen mundo, omnia immundo. Quid namq; ille est, nisi fons mali, omni scelere fecundus, in quo nîl sanæ remonstratur mentis fraudibus pleno, pleno detrimentis!

3. Dan. cap. 2. v. 31 & sequ. Grandis quondam Regi Babylonix ostensa fuit statua, sublimis in altum, caput ejus purum, & generosum aurum, pectus, & brachia de argento, venter, & femora ex ære, tibiæ ferreæ, pedes partim ferrei, partim fictiles. Hanc statuam excelsam, dum modicissimus de monte abscissus percussit.

cussit lapillus, totam in cineres rede-
git. Hinc videamus quàm parvo ictu
corrui hęc grandis statua, & quem-
admodum hoc in ictu oculi factum
fuit: sic momentò omnes in mundo
evanescent voluptates, corruunt ho-
norum dignitates. Ut aquæ bulla fa-
cile per levem dissipatur ventum, ut
fulguris coruscantis brevi lux extin-
guitur; ita in hoc mundo omnia de-
lectabilia non diu durare iri necessum.

4. Referunt Authores, quòd
terra illa, in qua DEUS Sodomam,
Gomorham, & alias civitates sulfu-
reo igne combussit, soleat proferre
arbores, quæ generant fructus exter-
na specie sèves, visu pulcherrimos,
sed si manu tangantur, tetro odore
adstantium insciant nates, & in fa-
villam, ac cineres rediguntur. Ecce
vera imago mundanæ vanitatis, di-

gnitatis, honorum, opum temporali-
um, quæ exterius visa nescio quid
habeant fictæ gloriæ, & fallacis splen-
doris, qui oculos mortalium capit,
& introrsus inspecta, gravissimum
multorum peccatorum exhalant fæ-
torem, in quem miseri horum ama-
tores impingunt, & dum brevi de-
cursu temporis finiuntur, in favillam,
& cineres convertuntur. Et, ut pau-
cis complectamur totum, omnia ista
visibilia mundi bona habent se ad in-
star ciborum exquisitissimorum in ta-
bula depictorum, qui & si oculos in-
tuentium summè delectent, minimè
tamen satiant ventrem esurientem.
Meritò ergo omnia hæc temporalia
bona, omnis hæc mundana prosperi-
tas tamquam vera, & ipsissima vani-
tas postponenda est, & contemnenda.
Quod ipsum est, quod intimè svadet

S. Cy-

S. Cyrillus Jerosolymitanus dum ita
 Catech. I. fatur: *Mundana hæc omnia
 postpone: parva enim sunt, quæ relin-
 quis: maxima verò, quæ dantur à Do-
 mino.*

5. Quò circa restat Dilectissime
 in Christo Frater Professande, ut
 contempta sæculi vanitate aliò velis,
 remisquè, ut ajunt, contendas, ubi
 duntaxat vera bona invenias, illaquè
 nuspiam peritura; & hæc sunt illa,
 quæ spiritualia nuncupantur. Velit
 te absorbere mundus; tu absorbe illū
 cum omnibus pompis ejus, & trajice
 in corpus tuum per sacram Professio-
 nem; mac̄ta, & manduca, quò pa-
 bulò vitâ tuâ nutritus haud esuries
 in perpetuas æternitates. Quod, ut
 eveniat, cordicitùs exopto.

Modò autem quæro ex te semel,
 bis, ter canocicè utrum ex animo de-
 voto

voto, & spe perseverantiæ, optatæ-
què salutis affectu, petas ipsam Pro-
fessionem! Const. p. i. c. 8. n. 1.

EXHORTATIO II. ad unum.

Si vis perfectus esse -- sequere me.
Matth. 19. 21.

Quia sacrum habitū suscepimus;
1 quia mores sæculares exui-
mus, quia mundani fermè esse desy-
mus, non videtur necessaria illa dili-
gentia, ut ad vitam spiritualem mo-
nitionibus quibusdam provocemur,
animemur, stimulemur: nihilominus
Salvator Christus continuo inquit:
Si vis perfectus esse, sequere me. Pro-
fectò multa adhuc egemus persvasi-
one ad arctam viam salutis ample-
ctendam, ad debitam perveniendi
perfectionem, quæ nos hortetur de-
fides

fides, impellat ignavos, excitet dormientes, & ad veram vitæ religiosæ alliciat perfectionem.

2. 4 Reg 25. Rex Joachin ductus in servitutem babylonicam diu in ea magnis opprimebatur angustijs, postquam verò beneficiô Regis Babylonix eductus esset de carcere, in quo diu jacuerat vinctus, statim sedit in throno Satraparum Babylonix; vestem sordidam commutavit pro regio, ac splendido ornatu, opiparisquè cibus quotidie vescebatur. Unde hæc tanta commutatio post tam miseram vitam; post squalidos carceres; post mortales anxietates? Respondet D. Greg. dicens: *Æquum erat, ut qui statum captivi deseruit, & amplitudinem amicitie tanti Regis obtinuit, iam nesciret angustias carceris sed amabilis libertatis letitiâ, & magnarum*

rum opum possessione gauderet.

3 Hæc eadem nos ad perfectionis amorem, & sequelam promovere debent. Nequè enim minora sunt, sed longè majora, quæ à DEO accepimus, quàm quæ Rex Joachin à Rege Babyloniæ Joachin enim in barbari Regis amicitiam est admisus; Religiosus verò in veri Regis regum DEI familiaritatem est eventus. Ille liberatus è carcere tenebroso, Religiosus ereptus è sæculo procelloso. *Hoc sæculum, inquit S. August. in Psal 39. mare est: habet amaritudinem noxiam, habet fluctus tribulationum, tempestates tentationum. Habet homines velut pisces de suo malo gaudentes, & tamquam se invicem devorantes.* S. verò Ambrosius in Psal 118 Octon. 3 *Concupivit anima mea. ita fatur: Vincula complu-*

plura sunt in hoc seculo. Vincula sunt desideria vivendi, vincula sunt oblectamenta voluptatum, vincula sunt honorum, vincula coniugij.

4. Elevatus est, inquam, Joachin super Principes Babylonis; Religiosus verò associatus est Angelicis choris. Ille honore affectus est Principe secum benignè loquente; Religiosus summam gloriam adeptus est Christo secum quotidie verba miscente. Joachin abiecit vestimenta captivi, & indutus est veste regali; Religiosus deposuit veterem vitam, & vitæ Christi simillimam assumpsit.

5. Quòd si Joachin illa umbratica prosperitate delectatus amplius angustiarum carceris, & ærumnarum haud reminiscatur, quid, quæso, facere debet Religiosus? an cùpiet iterum fædas sæculi voluptates? an vanas,

nas, & incertas mundi desiderabit delicias! an abrumpere conabitur libertatem obedientis animi! an expetet studium orationis, suaves gemitus, dulcia suspiria, & omnium religiosarum virtutum cumulum cum sæcularibus curis commutare! Haudquaquam. Imò tantam sui status dignitatem mente, & corde revolvens, ut eò securiùs vocantem sequatur Christum, vitam spiritualem, vitam vitæ simillimam Angelicæ aucupabitur, & totis viribus conabitur perfectionis conscendere gradus.

6. Ad quem finem cum Religiosa Professio prodromum agat, ito jam Dilectissime in Christo Frater Professande felici, quò cæpisti passu, & felix jam extitisti æternum.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EX-

II

EXHORTATIO III. ad plures.

Appropinquat redemptio vestra.

LUC. 21. 28.

I. **N**unc apparet Dilectissimi in Christo Fratres Professandi quid intentatis; quid voluistis; quò tendere præmeditati fuistis, dum sacra Ordinis Eremitici Divinissimi Pauli primi Eremitæ Claustrorum limina ingressi fuistis. Quæsiuistis video sub victrici semper paulino palmeto; sub tam tutissimo ab omni incursu mundanarum navigationum aphylo vestræ salutis securitatem; vestræ vocationis felicem terminum. Deditis ad id manus vestras militiæ sacræ sub vexillo palmario D. Pauli Patris nostri; portastis pondus diei, & ætus; sustinuistis quæque vobis aduersa: nunc felici temporum cursu

su venit vestræ militiæ, vestrorum laborum, vestræ patientiæ terminus; venit optata emittendæ Professionis sacræ dies, venit initiata salutis æternæ hora: Ecce *appropinquat redemptio vestra.*

2 Sed nolite triumphare. Attendite quid dicit Scriptura. Non dicit: *appropinquavit*, sed *appropinquat redemptio vestra.* Nunc vobis major aperitur campus, nunc ad majora vos debetis resolvere certamina; nunc primum certandum vobis erit in campo Religiosæ perfectionis, in quo post emissam Professionem, stantes videbitis contra vos hostes strenuè à vobis debelandos, si ad veram vultis pervenire victoriam; si seriò vestram velitis curare salutem. Equidem *In via vite non progredi, regre-*

regredi est teste Bernardo serm. 2. in
Purif. B. V.

3. Pugnandum, iuquam, vobis
erit cum stygio hoste, & in bono
magis, magisque progrediondum.
Pugnandum vobis erit contra prin-
cipem nequitiarum superbiam, quæ
licet de sublimi loco orta sit, quia ta-
men à patre tenebrarum nata, sem-
per super astra solium exaltare con-
tendit. Pugnandum vobis erit con-
tra omnem ambitionis fastum; cer-
tandum contra acediam, nè hos fru-
ctus pietatis, devotionis, orationis,
quos per annum vestræ collegistis
probationis, stertendo, jacendo, per
angulos discurrendo amittatis. *Ju-
storum semita quasi lux splendens pro-
cedit, & crescit, usque in perfectam
diem.* Prov. 4. 18.

4. Curandum vobis erit, ut
super.

superbiam vincatis humilitate; ambitionem, vanæ gloriæ contemptu; flore castitatis, luxuriæ sordes meminertis everrere; iræ ignem, iracundiæquè incendium, mansuetudine extinguere; gulam, abstinentiâ domare; invidiam, charitate proscribere; acediam fervore devotionis eliminare.

5. Ad tale ergo certamen parati esse debetis, si vultis, ut appropinquans vobis regnum DEI, pro corona laborum vestrorum olim recipiatis.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO IV. ad plures.

Ecce nos reliquimus omnia. Matth.

19. 27.

1. **J**sta est gloriosa, sancta, ac beata

ta vita, contemptus mundi, vanitatumquè ejus, & sequela Christi. *Et secuti sumus te.* In derelictione omnium, & sequela Christi, omnium si populorum, à potiori, ac fortiori Religiosorum omnis perfectio, & salus æterna est firmata.

2. Ast quis ille est; quis eò pervenit, ut plenè omnia derelinquat, & ferventi spiritu, sincero affectu, zelo inextinguibili, generosò, voluntate perfectà Christum sequatur? Si quispiam talis invenitur, vos ego Dilectissimi in Christo Fratres Professandi agnosco.

3. Vos etenim amore Christi culmen hoc perfectionis Evangelicæ, consequenter Religiosæ assequi intenditis, qui ita cuncta, quæ vobis DEUS, fortuna, domus, & industria

stria concessit, deseritis, ut nihil vobis relinquatis.

4. Parum est hoc, sed etiam, ut Christum sequamini, ut ipsum in vita, & moribus vestris repræsentare possitis, adeò vos ab omnibus abstraxistis, quòd, quæ terræ sunt, abnegetis, quæ mundi sunt, haud appetatis; quæ vestri-ipsorum, reiciatis, ut in terra, extra terram; in mundo, extra mundum; in vobisipsis, extra vosipsum vivatis.

5. Terræ contemptores generosi mundi conculcatores magnifici, vestri ipsorum victores gloriosi. nunc verè dicere potestis DEO cum Regio Propheta: *Quid à te volui super terram*, Psal 72. 25. qui vestram conversationem non ampliùs cum hominibus, sed cum Angelis; non cum terrestribus, sed cum cælestibus quæratis.

6. Ab

6. Ab hinc mundo vultis esse mortui pompas ejus, & dignitates aspernando per religiosam humilitatem; persecutiones ejus superando per patientiam; opes, & divitias rejiciendo per amplexum Evangelicæ paupertatis; propriam voluntatem abnegando per obedientiam; delicias proscribendo per mortificationem; carnem mortificando per jejunia, & vigilias; delicias, inquam, proscribendo per subtractionem carni, quæ carnis sunt; voluptates proterendo per castitatem,

7. Fugitis, video, hinc; ubi nihil est, ubi inane est omne, quod magnificum esse putatur; ubi & qui se putat quid esse, nihil est; & omnino non est Ambrosio l. de fuga sæculi c. 5. teste.

8. Relinquitis umbram, & quæ-

B

ritis

ritis solem, deseritis fumum, & sequimini lumen: fumus iniquitas est; quia sicut fumus oculis, sic iniquitas, utentibus eâ eodem ibidem affirmante. Umbra est vita præsens, quam affertis illi, qui illuminat omnem hominem ad se venientem. Et hinc rectè de vobis dicere possum: *Relinquitis omnia*

9. Ut ergo vos S. Patriarcha noster D. Paulus primus Eremita non degeneres experiatur filios; ut vos sacra Mater Religio sædifragos non videat; ut quod votis promittitis re, & exemplo proferatis, huic vos studere oportebit profectui, ut post derelictionem mundi, post abnegationem vestri ipsorum, per præsentem sacram Professionem, ad illum valeatis pertingere terminum, ad quem vos divina Sancti Spiritus
 inspi.

inspiratio vocavit. Quod, ut eveniat, animitus opto.

Modò autem quæro ex vobis vid. fol. 5.

EXHORTATIO V. ad plures.

Assumam vos mihi in populum, & ero vester DEUS. Exod. 6. 7.

1. **Q**uantis malorum cumulibus, quibus calamitatibus, & ærumnis, qualibus procellis, & periculis mundus iste refertus existat, nemo est, qui non videat, si tantum paulò diligentius considerare velit.

2. Verè enim verò mundus hic non est aliud, nisi urbs iniquitatis, in qua regnat invidia, sævit crudelitas, dominatur ambitio, imperat libido, & vitia universa inveniunt requiem.

3. Mundus hic in maligno positus est, plenus laqueis; plenus scandalis, & peccatis; circumseptus periculis, pravis colloquijs, iniquis consilijs, exemplis pessimis, & moribus animæ infinitis Petro Blesensi ep. 142 teste.

4. Quare salutariter Hironymus ep. 1. ad Heliodorum: *Nolite, inquit, credere, nolite esse securi: licet in modum stagni fusum æquor arrideat; licet vix summa iacentis elementi spiritu terga crispentur: magnos hic campus montes habet; intus inclusum est periculum, intus est hostis. Expedite rudentes, vela suspendite. Crux antennæ figatur in frontibus: tranquillitas ista tempestas est.*

5. Res ipsæ singulis diebus, tubâ quâvis clarius declamant; quàm sint omnia hujus mundi vilia, quàm
ridi-

ridicula, quàm turpia, quàm periculosa, quàm profundi barathri, si Chrysoftomo serm. 14. in c. 8. ad Romanos fidem damus.

6. Nunc ergo quæramus, & interrogemus nosmetipsos, quæ illa fuit causa, ob quam nos misericordissimus DEUS è tantis calamitatibus, è tantis malis eduxit mundi, & exemit, dum inquit: *Assumam vos, & ero vester.* Quare nos in domum suam, in amænissimum paradisum, in locum quietis, & pacis scilicet in Statum Religiosum vocavit? Quare in tam amplissimam dignitatem evehit; nam *servire DEO, regnare est* juxta Bernardi effatum? Quare tantis cumulavit beneficiis, & à fluctibus sævi maris eductos in portu tantæ tranquillitatis locavit?

7. Certè non ideo, ut otio, & fœcordiâ torpeamus; ut in vanis occupationibus tempus infumamus; ut vitam commodis plenam, & rebûs ad usum necessarijs abundè referatam habeamus; ast hæc unica causa, ut tantis impensis spiritualibûs nobis exhibitis, non temporalem, sed æternam nostram procuraret salutem.

8. Hic finis est beneficiorum ejus, ut à sæculi vanitate eruti, certocertius æternam salutem consequamur ad Religionem vocati, in qua ei soli famulantes ipsum recognoscamus DEUM nostrum: *Assumam vos mihi in populum, & ero vester DEUS.* Ut illum semper cogitemus; ejus consortia nobis dulcia, nobis svavia cupiamus, & in cunctis nostris actibus in cunctis operibus, solis divinis inhærentes, ipsius hono-

norem, ipsius gloriam affectemus.

9. Omnino hi tantum Religiosi habent DEUM pro DEO, qui divitias flocci pendunt, voluptates abhorrent, honores, & mundanas dignitates non curant; sed DEUM solum, qui eos de sæculo nequam tamquam de servitute babylonica eripuit, toto, & sincero corde quaerunt; virtutes sectantur, Religiosamquæ totis viribus desiderant perfectionem.

10. Illos vere sibi assumit DEUS: *Assumam vos mihi*, qui mentis, & cordis puritatem sectantur; qui ita in divinum obsequium fervore, & animi contentione currunt, quemadmodum ipse DEUS in ipsorum præsidium, juvamenquæ festinat; qui ita illum fidelitate, & mandatorum observantiâ complectuntur,

tur, sicut sentiunt se ab ipsius majestate, & potentia contineri; qui divinis inspirationibus, & sanctis desiderijs se repleri sinunt.

ii. Illi verè habent DEUM pro DEO, qui suam abnegant voluntatem; qui nihil præter illum cupientes, & nullam rem creatam amantes, in ipso solo omnes affectus, & omnia sua desideria locant; qui sancti esse conantur, sicut & ipse sanctus est; qui in mentibus proprijs similitudinem exprimunt divinam.

12. Hæc ergo est idea illorum vitæ, quos DEUS sibi assumpsit, quam si tenueritis Dilectissimi in Christo Professandi, illò pertingetis indubiè, ubi de vestra sancta vocatione exultabitis cum populo DEI æviterne.

Modò autem quæro ex vobis
&c. vid. fol. 5. EX.

EXHORTATIO VI. ad unum.

Vocem meam audi. Psal 118. 149.

1. **C**erta spes æternæ salutis consequendæ, si quis Statum Religiosi amplexus fuerit, & in eo vixerit juxta Regulas usquè ad mortem. Hoc enim promisit infallibilis veritas ipse DEUS suis Apostolis, qui verè erant Religiosi, ac omnibus alijs id vitæ genus profitentibus Matth. 19. 29. dicens: *Omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.*

2. Supra quæ verba scribens Chrysoftomus ait: *Impossibile est mentiri DEUM. Promisit ille vitam æternam relinquentibus omnia, ergo, & tu*

Et tu Religiose, qui hæc abiiecisti, quid prohibet te, de huiusmodi confidere promissione, Et esse securum.

3. Felix proin paupertas, inquit Bernardus, voluntaria omnia relinquentium, Et sequentium DEUM. Felix planè, quæ tam securos, Et tam gloriosos facit in illo singulari fragore elementorum, scilicet die iudicij, in illo examine meritorum, in illo tanto discrimine iudiciorum.

4. Quocirca benè scripsit primus Patriarcha Venetarum S. Laur. Iust. differens de disciplina, & perfectione monasticæ conversationis: Illius cælestis Civitatis iste est introitus: Status scilicet Religiosus. Religio etenim talis locus est, de quo ait S. Iacobus Gen 28. 17. Verè non est hic aliud nisi domus DEI, & porta cæli. Qui hic viriliter certaverit,

verit, & perseveranter, coronabitur
 gloriosè illic. Duo sunt castra DEI:
 celum, & Religio. Ambo sedes sa-
 pientiæ, ambo sanctorum civitates.
 Qui in hac laudabiliter conversatus
 fuerit, ab illa excludi non poterit.
 Securè speret post hanc peregrina-
 tionem, ad illam supernam intrare
 Hierusalem, quicumquè in justorum,
 hoc est Religiosorum vocatus fue-
 rit congregationem. Magnum quip-
 pe electionis, hoc est prædestinati-
 onis ad gloriam, indicium est, Re-
 ligiosæ fraternitatis habere confor-
 tium.

5. Inspiratio, quâ quis interiorius
 sentit se ad Statum Religiosum am-
 plectendum vocari, nullô modô po-
 test esse ab alio, quàm à DEO.
 Nam omnium cogitationum nostra-
 rum tria sunt principia, seu origines:
 DE.

DEUS videlicet, diabolus, & natura Desiderium autem intrandi Religionem non potest inniti à natura; quia hæc abhorret ab illis rebus, quæ necessariò sunt tolerandæ, & faciendæ in Statu Religioso, uti sunt mortificationes carnis, fuga peccatorum, abnegatio propriæ voluntatis, subjectio perpetua sub obedientiæ clausura, libertatis abdicatio, victus austerior, castitas perpetua, paupertas ardua.

6. Non potest quoquè inniti à dæmone; tum quia ille his omnibus contrariatur, tum quia ille non impellit ad statum virtutum, quod ei displicet, imò retrahit; tum quia videt animas sibi eripi per Statum Religiosum, quas in sæculo citius catenis peccatorum possideret.

7. Er-

7. Ergo necessario tale desiderium, intrandi Religionem, procedit à DEO, ut solus dicit: *Vocem meam audi.* Quis etenim magis desiderat salutem animarum nostrarum, quàm ipse DEUS, ut benè ait S. Bernardus serm. de S. Spiritu! *Quoties super castigando corpore, humiliando corda servanda unitate, charitate proximis exhibenda, virtutibus acquirendis, innocentia conservanda, pietate, devotione, & alijs sanctis operibus amplificandis, salubris cogitatio in mente versatur, divinus sine dubio spiritus est, qui loquitur.*

8. Quod ipsum confirmat D. Greg. libr. Dial. cap 158 dum inquit: *Per iugum divine obedientie reperit anima fidelis cum lumine fidei locum sancte Religionis, que procul dubiò fundata est à Spiritu Sancto,*
posi-

posita veluti secura navicula pro recipiendis animabus, ut eas securè perducatur ad portum æternæ salutis.

9. Traxit te Dilectissime in Christo Frater Professande DEUS ad hanc sacram Religionem, & defacto trahit per emittendam Professionem, ut illi soli famuleris, fugias peccata, evadas pericula salutis, & ut majorem tibi in cælo præpares coronam post tuum laborem, post tuas orationes, post tuum cum carne, mundo, & diabolo certamen. Audi benignè, & suaviter vocantem, & pervenies, ubi finè fine gaudebis.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO VII. ad plures.³¹

Fratres perfecti estote. 2. Cor. 13. 11.

1. **A** Quo tempore Fratres in Christo Dilectissimi nomen sacrae deditis Religioni, ex quo spirituales amplexi estis statum, semper vos perfectos esse debere necesse est. Sed bene scitote, hanc vitae spiritualis perfectionem simplicem non esse.

2. Una enimvero perfectio est iustorum cum DEO jam regnantium in caelis, quae fruuntur DEUM facie, ad faciem videntes, absque ullo timore amissionis, altera est in hac vita mortali, in qua contemplamur per speculum, & in aenigmate 1. Cor. 13. 12.

3. Illi absque ullo gemitu gaudent

dent de sua perfectione; nos in hoc statu licet primitias spiritûs habeamus, tamen intra nosmetipsos geminus adoptionem filiorum DEI expectantes.

4 Illi licet omnium minimi sint juxta statum meritorum suorum, nulla tamen aut peccati, aut defectus alicujus levissimi sordati juxta illud Scripturæ Apocal. 21. 27. *Non intrabit in illam Civitatem aliquod coinquinatum, aut abominationem faciens;* nos verò licet purissimi nobis videamur, aliquâ tamen leviorum peccatorum maculâ inficimur juxta illud Prov 30. 12. *Generatio, quæ sibi munda videtur, non est tamen lota à sordibus.*

5 Illi tamquam victores coronis redimiti, timorem, ac metum procul abjiciunt, laborem amovent,
& ope-

& operum suorum fructibus gaudent; nos tamquam in conflictu belli positi semper habemus, quod timeamus, quod fugiamus, quod præliando, & laborando prosternamus.

6. Si ergo Dilectissimi in Christo Fratres Professandi ad illam cælestem perfectionem seriò aspiratis, etiam hanc in vestra mortali vita, in hoc mundanarum impietatū conflictu, minimè negligere debetis.

7. Audite, obsecro, DEUM, quomodò omnes homines per Ministrum suum D. Paulum Apostolum ad hanc invitat perfectionem I. Cor. I. 10. dicens: *Obsecro vos omnes, ut sitis perfecti.*

8. Si eadem perfectio (sensus est D. Chrysostomi supra hæc verba scribentis) omnibus hominibus proposita est, omnibus imperata, li-

C

qui-

quidò constat, omnibus eam possibilem fore.

9. Si autem omnibus fidelibus perfectio vitæ Christianæ possibilis est, quantò magis Religiosis pervia erit, & facilis, qui mundum peccandi materiam abundè subministrantem effugerunt, parentes, charos, fratres, sorores, consanguineos, notos, amicos dereliquerunt; hostes domesticos evaserunt; opes, delicias, & proprias voluntates abjecerunt?

10. Si sæculares mille obstaculis impediti currere ad hunc supernæ vocationis terminum facile possunt, quam ratione Religiosi liberi, & expediti ab omnibus, non valeant? si struthiones in cælum volare valent, quidni ipsæ aquilæ possint?

11. Si hæc via tam recta est, ut
stul-

stulti, modò velint, non errent per
cam, quomodò Religiosi prudentio-
ris ingenij existentes, finem vitæ be-
atæ seriò cupientes, errabunt!

12. Equidem si tanta est perfe-
ctionis lux, ut cæci eam videant; ut
claudi eam teneant: si tanta suavitas,
ut ægroti eam libenter gustent, & e-
jus dulcedine capiantur, non puto,
quin Religiosi impediri possint, ut
hanc stellam splendidissimam non
videant, gemmam pretiosissimam
non possideant! Status enim Religi-
osus secundùm effatum D. Thomæ
Aquinatis, status perfectionis est, &
hominum ad perfectionem tenden-
tium.

13. Quare quemadmodum Do-
minus Israëlitis de Ægypto in terram
promissionis pergentibus omnia ad
iter necessaria, cibos de cælo dela-

psos, vestes, vires ad ambulandum, Duces qui ducerent, Imperatorem, qui numerosissimum populum gubernaret, & alia, quæ desiderare possent, abundè suppeditavit; ita Religiosis omnia affatim præbet temporalia, & spiritualia adjumenta, ut eorum præfidiò, & vitæ sæcularis abjectione, ad terram excellentiam lacte, & melle fluentem, hoc est, ad perfectionem Religiosam perveniant.

14. *Apprehendite ergo Dilectissimi in Christo Fratres disciplinam hanc tam salutarem, nè quando irascatur Dominus, & pereatis de via iusta; Psal. 2. 12. sed potius hac viâ gradientes ad cælestem Ierusalem pertingatis, & unusquisquè vestrum lætus excipiat, quod Dominus dicit Matth. 25. 21. Euge serve bone, & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super*

super multa te constituam intra in
gaudium Domini tui Quod, ut e-
veniat, corde exopto.

Modò autem quæro ex vobis
vid. fol. 5.

EXHORTATIO VIII. ad unum.

*Si quis vult post me venire, abne-
get semetipsum, & tollat crucem
suam quotidie, & sequatur me.
Luc. 9. 23.*

i. **C**um Status Religiosus sit talis,
in quo Christo invitante, cum
sequuntur illi, qui mundum relin-
quunt, & sequi debent, quemadmo-
dum cuilibet D. Ambrosius Religi-
oso instillat, dum ait: *Christus est
finis omnium, que pia mente poscimus,
in omnibus tibi sequendus est. Ad
quem enim tendas, nisi ad omnem per-
fectio-*

fectionem, summamque virtutum, & ideo tibi dicit: Veni sequere me. Hoc est, ut ad consumationem virtutum pervenire merearis. Ergo qui sequitur Christum, eum pro possibilitate sua debet imitari.

2. Hinc est, quàm malè pluri-
mi agunt, quàm imprudenter faci-
unt, qui aspirantes ad Religionem,
magnos sibi in ea promittunt hono-
res, singulares respectus, res speci-
osas, & omnia proprio grata amori,
cùm evidenter pateat, quòd non ad
delicias, non ad honores, non ad
voluptates D E U S nos vocet ad
Religionem, sed ad sui, abnegatio-
nem, ad tolendam crucem, ad imi-
tandum eum: *Si quis vult post me
venire abneget semetipsum, & tollat
crucem suam quotidie, & sequatur
me.*

3. In quibus verbis, considera
 Dilectissime in Christo Frater Pro-
 fessande qualem Dominus omni-
 bus Religiosis consequenter & tibi,
 qui ad sacram properas Professionē,
 dat doctrinam. Ecce tibi tres pro-
 ponit gradus perfectionis, in quibus
 cum omnino imitari debebis, nem-
 pe tui abnegationem, crucis baju-
 lationem, & virtutum suarum imi-
 tationem, ut per illos facilius con-
 scendas Religiosæ perfectionis ca-
 cumen.

4. Abnegatio sui, consistit in 75
 abnegatione propriæ voluntatis, pro-
 prij iudicij; proprij consilij, quæ, si
 quis cum corporis, ac omnium viti-
 orum sentina non fugerit, non exu-
 erit; virtutes, ac pietatem sectatus
 non fuerit, frustra mundum dese-
 ruit, frustra bona temporalia con-
 tem-

40
tempfit, gratis Religioſam vitam
arripuit.

5 Hæc eſt fædiſſima lepra; hic
eſt cordis Religioſorum nequiſſimus
vermis propria voluntas, lenſus eſt
S. Bernardi ſerm. 7. de Reſurrect.
quam Chriſtus Dominus vitare nos
ſuò exemplo docuit, dum dixit ad
Patrem: Non mea, ſed tua volun-
tas fiat. Matth. 26. 42. Si enim Chri-
ſtus Dominus voluntatem ſuam tam
ſanctam abjecit, ut eam æterno Pa-
tri reſignaret, quantò magis nos, ut
DEO ſubditi ſimus, noſtras debe-
mus abnegare voluntates.

6. Crucis bajulatio, nihil ali-
ud eſt, quàm perfecta, & aſſidua
carnis, & animæ mortificatio, ut in-
quit idem Bernardus ſerm. de mo-
do benè vivendi: *Qui crucem por-
tat, debet mundo mori; nam crucem
ferre,*

ferre, est semetipsum mortificare.
 Quod ipsum confirmat S. Doro-
 theus, dum ait: *Quid est aliud crux,*
quàm vera mortificatio, que à nobis
exigitur per fidem, quam habe-
mus in Christum Crucem tollere,
 inquit Beatus Laurentius Iust. *nihil*
est aliud, quàm carnalibus desiderijs,
que adversus animam militant relu-
ctari. Talia autem desideria sunt,
que nos & ad peccata inclinant, & ab
omnibus abducunt virtutibus, & ad
impatenter ferendas adversitates in-
citant.

7. Tandem imitari debes Chri-
 stum Dominum, qui te ad hunc Sta-
 tum vocavit Religiosum in omnibus
 virtutibus, & vel maximè in patien-
 tia Nam cùm Religio juxtà S. Ber-
 nardum, sit continuum, sed lentum
 martirium, contra omnes advesita-
 tes,

tes, quæcunquè Religioso accidere possunt, armis sanctæ patientiæ se præmunire debet. Quod olim Spiritus S. per os Sapientis Eccl. 2. 1. dixit: *Fili, accedens ad servitutem DEI, præpara animam tuam ad tentationem.*

8. Hoc sibi propriè dictum putet Religiosus, ut in servitio DEI, hoc est, in Statu Religioso, non expectet mundanos favores, & delicias, sed cruces, & tribulationes continuas, sive à Superioribus, sive à Fratribus, sive ab inferioribus, quibus DEUS dilectos suos, & purgare à peccatis, & solidare in virtutibus, & augere incrementa meritorum, & coronas gloriæ illius cælestis præparare solet.

9. Hæc ergo Dilectissime in Christo Frater Professande solidè
con-

considera; ad hæc te præpara, & resolve: & si bene ea expleveris, verum, & vivum membrum Christi in Statu Religioso eris.

Modò autem quæro ex te &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO IX. ad unum.

*Renovabitur ut aquilæ inventus
tua. Psal 105 5.*

1. **S**I cui magis quadrare possunt hæc sacra Scripturæ verba, tunc tibi Dilectissime in Christo Frater Professande, qui juveniles tuos annos nulli voluptati, nullis mundi lenocinijs, nulli vanitati, sed DEI majestati, cultui, & amori ejus sacro, Divinissimi Spiritus impulsu consecrare decrevisti.

2. Sed quia necdum es bene
infor-

informatus, & plenè, quibûs modis ac mediis juventutem tuam aptam DEI servitio, capacem vitæ perfectæ, & Religiosæ exhibere possis: ut certò agnoscas, quid sit perfectè vivere, vel unde petenda sit renovationis tuæ idea, cui tu tua omnia conformare debebis in futurum, qui te informabunt abundè, magistros tibi statuo sequentes.

3. Primus magister, sit conscientia tua. Sic enim verò aurei oris Doctor S. Chrysostronus ait: *Sufficientem magistrum habemus conscientiam, & fieri non potest, ut quis illò adiumentò privetur; nam simul cum formatione hominis insita est, faciendorum, & non faciendorum conscientia.*

4. Confirmat hoc ipsum Alvarez cuidam Religioso scribens: *Non negli-*

negligas internam morum reformati-
onem, nec magistrum ipsum internum,
qui sensum ingerit, quid sequendum,
quid fugiendum, quid tolerandum sit.
Si ergo hæc tam importuna accusa-
trix, & delicata nostrarum actionum
inspectrix, nullius nos criminis arguit,
nullum aliquod peccatum reprehen-
dit, tunc rectè nobis quadrabunt ver-
ba Doctoris Gentium D. Pauli Apo-
stoli 2. Cor. 1. Gloria nostra hæc est,
testimonium bonæ conscientiæ no-
stræ.

5. Secundus magister sit, e-
xempla Sanctorum. Virtutes enim
Sanctorum in terris annotatæ, si se-
cundùm sensum B. Laurentij Just.
loquamur, sunt tamquam luminaria
in opaca noctis caligine viatoribus
velut altera pharos exposita, quâ si-
nè offensione pergere, & ad suæ
pere-

peregrinationis finem securè quisquè
pervenire possit.

6. Revera Sancti omnes solida nobis per vitæ suæ integritatem reliquerunt exempla, ut eos pro posse nostro imitantes, profectum aliquem spiritualẽ percipiamus. Quemadmodum enim carbones mutuò se accendunt, ac citiùs, & vehementiùs ignis naturam concipiunt; ita qui Sanctorum vitam seriò advertit, illorum exemplis citiùs ad omnem accenditur virtutem

7. Ibi enim videbit bona opera, devotiones, mortificationes, jejunia, vigilias, patientiam, humilitatem, labores continuos, nullum otium, obedientiam, quibùs virtutibùs illi regnum cælorum sibi compararunt, prouti Ecclesia canit: *Omnes Sancti quanta passi sunt tormenta, ut*
secu-

securi pervenirent ad palmam.

8. Tertius magister, sit vita Christi Domini, ad quam moribus nostris exprimendam aspirare debemus. Non sufficit nobis vivere more Christianorum, quia Christus Dominus vult nos perfectiores esse, quos ad suum servitium, id est, ad agram vocavit Religionem.

9. Hæc potissima, si fas est credere Laurentio Iustiniano, Incarnationis Verbi Divini causa fuit, quatenus per assumptum hominem documenta saluberrima tribueret. DEUS, quibus peccator amissa recuperaret bona; deformitatem reformaret; imaginem Christi in se exprimeret; & ad cælestem, à qua multum elongaverat, remearet patriam.

10. Desiderat enim DEUS nos esse simillimos in virtutibus Filio suo

suo Domino nostro JESU Christo. Et hinc non immeritò S. Bonaventura inquit: *In omnibus virtutibus, & bonis moribus propone tibi semper clarissimum speculum, & totius sanctitatis perfectissimum exemplar, scilicet vitam, & mores Filij DEI Domini nostri JESU Christi, qui ad hoc nobis de cælo missus est, ut ostenderet nobis viam virtutum, & erudiret nos per semetipsum, ut ad morum eius similitudinem, per imitationem reformemur.*

II. Ultimus tandem magister tuus, tuæquè vitæ Religiosæ, sint Regulæ, Statuta, & ordinationes. Ista te docebunt, quæ te facere oportebit, quæ vitare. Hæc te informabunt, quomodò vitam tuam, mores tuos componere debebis, dum per imminentem Professionem tuam,

totum te divino mancipabis obsequio æviterne.

12. Quare, si quando aliquid videbis in te discrepare, ac displicens magistris tuis, doctrinæque eorum, solidè cura, ut hoc totum aboleas, vites, & emendes. Quantò autem conformiùs his præceptis magistrorum tuorum vixeris, tantò faciliùs culmen perfectionis assequeris. Quod, dum à te sperat Mater Religio, ego inquirò si ex animò devoto, & spe perseverantiæ, optatæque salutis affectu, petas ipsam Professionem!

EXHORTATIO, X. ad unum.

Idem Dominus omnium, dives in omnes. Rom. 10. 12.

1. **N**ON ita cælestis Regis nostri
DEI divitias asserit magnus
D Do-

Doct̄or Gentium D. Paulus Aposto-
 lus, quasi Regum sæculi, quæ sua
 distributione minuuntur, sed tantas
 describit, adorat, & publicat, quòd
 quamvis eas continuo det, & distri-
 buat, sicut defactò dat, & distribuit,
 nunquàm tamen deficit, nec defice-
 re potest. Quamvis omnes homines
 immensis sanctitatis suæ facultatibus
 ditet, extollat illos ad honorem
 magnatum aulæ suæ, evehat ad cha-
 rissimorum filiorum dignitatem (ma-
 gnæ hæ sunt expensæ divitiarum)
 nihil tamen deficit, nihil imminuitur
 divinæ gratiæ, & liberalitati.

2. Habet ille adhuc unde ex-
 pendat, cum omnes homines ex do-
 no liberalis gratiæ suæ vocat ad exi-
 miam virtutem; vocat ad vitæ san-
 ctitatem, allicit ad perfectionem; in-
 vitat ad præmium, & coronam.

3. Ut

3. Ut autem divina illa liberalitas, & providentia hoc totum non tam verbis, quam factis confirmaret, & ut possibilem viam ad illam coronam immarcescibilem perveniendi etiam tepidis, & æternæ salutis oblitis, credibilem faceret, plurimos mortalium in omni ætate, ac Lege sic disposuit, ut aliquos cujuscunque status perfectos, ac sanctos efficeret, & veluti in medium produceret, in quibus divitias suæ majestatis, & dignitatem, ad quam ascendere potest humana conditio, palam, & evidenter ostenderet.

4. Sic per immensas gratiarum divinarum divitias, Abèl virgo innocens factus; Enos supremus Sacerdos, qui primò cæpit invocare nomen DEI; Iob justus; Moyses dux populi DEI; David vir secun-

dum cor DEI. Hos sequitur Apostolorum chorus, Martyrum acies, Concio Pontificum, Doctorum numerus, Confessorum Ordines, Virginum turmæ. Hi omnes tanquam splendidissima sanctitatis fullerunt lumina per divitias gratiæ divinæ.

5. Quid amplius dicendum est de viris ascetis, qui immensis gratiarum divinarum adjuti divitijs, ad sanctitatem vitæ pedibus, ac manibus reptando ascenderunt; de mundo spolia, de carne victoriam, de diabolo triumphum reportaverunt?

6. Non eis impedimentô fuit adversa valetudo, non corporis imbecillitas, non dolor capitis, non raucitas pectoris, non languor membrorum, ut talia eos à cæpto sanctitatis, ac perfectionis cursu detinerent alia mente retinentes, quod
Gen-

Gentium Doctor. 2 Cor 12. 9. &
10. dicit: *Virtus in infirmitate perficitur Cum infirmor, tunc potens sum.*

7. Quòd si hi ad tantam perfectionem gratiâ DEI suffulti pervenerunt, hoc ipsum reliquos inter & tu Dilectissime in Christo Frater Professande assequi poteris, dum modò putridas mundi delicias non cupieris; mundum immundum in te jugulaveris, proprium velle, utpote vinculum liberæ mentis, abnegaveris; fervorem solidarũ virtutum foveris; tuis passionibus tibi prædominari non permiseris; dum te DEUS non melle, sed felle; non lætitia, sed afflictione; non otio svavi, sed amarò negotiò perficere voluerit, non murmuraveris, non in querimonias iveris! Difficilia hæc quidem erunt, sed præmia æterna sequentur. Quæ,
ut

ut fortiaris animitus præcor.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO XI. ad unum.

*Qui manet in charitate, in DEO
manet, & DEUS in eo. I Joann.
4. 16.*

1 **O**Rnamentum pulcherrimum animæ Religiosæ, tamquam veræ sponsæ DEI, est vitæ perfectio. Sed quæro ubinam inueniemus tam pulcherrimam, & pretiosam margaritam; ubi sponsam charissimam reperiemus, in cuius amplexu inseparabili posita est vera, & tota vitæ felicitas spiritualis.

2. Quis ostendet nobis locum sapientiæ; quis monstrabit locum intelligentiæ; quis revelabit ubi pascat,
ubi

ubi cubet in meridie, nè vagari incipiamus post greges sodalium, id est, post alias virtutum actiones, quæ quidem reficere animam Religiosam possunt, ducere ad reginam, & sponsam tantis quæsitam laboribus valent, quietare, tamen, satiare, & inebriare haud queunt.

3. Certè ibi quærenda, & invenienda est, ubi simul & gratia DEI fit, & finis præceptorum ejus. Hæc est charitas DEI, hæc est dilectio proximi. Hæc est pretiosissima gemma, hic est incredibilis pulchritudinis unio, hæc est inæstimabilis margarita, quâ DEUS propter se, & proximus propter DEUM amatur.

4. Hæc est, inquam, gemma pretiosissima, quæ nos à gratia DEO gratos faciente nusquam poterit separare. Charitati enim soli convenit

nit gratia, competitquè; quia eam non sterilis mater peperit, sed fecundissimus genuit uterus Spiritus Sancti dicente Apostolo Rom. 5. 5. *Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.*

5. Charitas sola continet præceptum DEI, quæ omnes obligat; universos stringit, & in nullius qui salvari vult libera voluntate relinquitur; nam hoc est maximum, primumquè mandatum: *Diliges Dominum DEUM tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, & proximum sicut teipsum.* Matth. 22. 7 & 39.

6. Charitas unit nos DEO, juxta Scripturam: *Qui manet in charitate, in DEO manet, & DEUS in eo.* Jungit nos ultimo fini, cui

cui juncti, & uniti totius sanctitatis
 fonti, & totius iniquitatis consum-
 ptori, quid nisi sumus sancti, & per-
 fecti evadamus juxta D. Bernardum
 ferm 82 in Cant. dicentem: *Si cha-
 ritate anima Religiosa DEO nubit, si
 charitate non iam per alios, sed per
 seipsam ad DEUM accedit; si chari-
 tate DEO adheret; si affectuum bra-
 chijs ipsum astringit, & DEUM nun-
 quam separanda complectitur, quid
 illi deerit, ut ad fastigium virtutis,
 id est, ad perfectionem ascendat.*

7. Quapropter Dilectissime in
 Christo Frater Professande, dum
 jam ad sacram Professionem pro-
 peras, si jam perfectionis culmen a-
 scendere cupis, scito optimè, hoc
 per solam charitatem fieri posse. Ast
 hoc quoque tibi benè notandum,
 quòd quicumque veræ charitatis est
 parti-

particeps, omnium horum, sine quibus salus æterna obtineri non potest, in se exprimere debeat actiones.

8. Vitanda tibi erunt peccata, nè charitatem perdas; sensus pravi affectusque ad devia trahentes cohibendi, ut charitatem tuam & à tentationibus liberam habeas, & eam per virtutes sectandas augeas. Oratio, & contemplatio frequentanda, ut adimpleas charitatem. Præcepta, & Statuta, Regula, & Constitutiones servandæ, ut ad perfectionem pervenias charitatis. Cor purum, & conscientia secura custodienda. Caritas enim, quæ cor ab omni criminis contagione purgat; quæ conscientiam omnium mandatorum observatione purificat, est omnium bonorum operum; est omnium laborum sanctorum scopus, & meta, atque-

què adeò ipsa est animæ Religiosæ
sanctitas, & perfectio.

9. Hanc ergo tibi solidè pro-
cura, ut per eam ardeat cor tuum
igne amoris divini, ut rubiginem in
te consumat peccatorum; ut reformet
mores tuos; ut pessimas aboleat
consuetudines; ut tollat vitia;
plantet, & inserat virtutes; ut te ho-
minem DEO indissolubilî copulet
vinculô amoris; sicquè sanctus, &
perfectus evadas Religiosus. Quod,
ut suum sortiatur effectum, candidè
exopto.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO XII. ad plures.

Nolite conformari huic sæculo.

Rom. 12. 2.

1. **Q**ui sanæ est mentis; qui bonæ
erga

erga DEUM, & amorem ejus, ac propriæ salutis voluntatis, nunquam huic sæculo nequam gestiet ad hære-
re. Nec enim hujus nequam sæculi sufficienter describi, vel explicari potest, quanta ejus astutia, quanta perversitas in perniciem generis hu-
mani.

2. Quid enim est hoc sæcu-
lum, nisi locus commotionis; fons inquietudinis seminarium turbatio-
nis! Locus commotionis, ubi homo quasi flos egreditur, egressus autem non permanet, sed statim conteritur, & fugit velut umbra. Fons inquie-
tudinis, à quo tot curæ manant; tot sollicitudines rerum temporalium fluunt; tot imbecillitates, & corporis morbi procedunt, quæ animum cruciant, & pacatum esse non sinunt. Seminarium turbationis; nullus enim
est

est amator mundi, qui aut deside-
riis eorum, quæ non habet, aut ti-
more amittendi, quæ habet, non
perturbetur.

3. Quid est hoc, inquam, sæ-
culum, nisi rota quædam volubilis
omnia movens, universa consumens,
& conterens, in qua nihil est, quod
stabile, & constans perseveret!

4. Quid miserabilius hoc mun-
do, cujus fructus ruina est! Hodie
quempiam honoribus extollit; poste-
ra die ignominiâ, & infamiâ dejicit.
Nunc opibus, ac rerum temporaliũ
fortunis augetur; statim verò penu-
riâ, & mendicitate premit. Nunc
amicorum, & familiarium turbis cir-
cumdat; & in ictu oculi solitarium,
& inglorium derelinquit.

5. Quid tandem est hoc sæcu-
lum, nisi periculosum mare, in quo
pas-

passionum furit, sæva tempestas; strident curarum, ac sollicitudinum fluctus; tentationum, periculorum animæ, & corporis demergunt aquæ; adeò: ut nullus sit mortalium, qui omnino illæsus persistat. Quod ipsum optimè D. Augustinus serm. 2. confirmat, dum inquit: *Plena sunt omnia periculis; plena laqueis; incitant cupiditates; insidiantur illecebræ; blandiuntur lucra; damna deterrent. Inde sevit odium; hinc decipit mendax obsequium. Nullus est secularis status, qui non innumerabilibus periculis sit expositus; nullum negotium, quod non sit mille laqueis circumdatum. O munde immunde! (clamat ulterius nominatus S. Pater) O nequam seculum, quàm insipiens est, qui te amat; quàm temerarius, qui te non*

non horret; quàm sui oblitus, qui tuos non fugit laqueos!

6. Unde vos Dilectissimi in Christo Fratres Professandi benè vobis consuluitis, qui ad sacram aspirando Religionem hoc nequam sæculum fugistis. Sapienter fecistis, qui miserum mundanorum statum deseruistis; qui à Patria hac proditrice civium suorum aufugistis, & aliam vobis, nempe sacram Religionem elegistis. Eapropter si idem vobis est animus modò, quem in principio vestræ vocationis habuistis, quæro, utrum toto corde, sincera mente DEO famulandi, & salutem animarum vestrarum quærendi, sacram petatis Professionem.

EX-

64
EXHORTATIO XIII. ad unum.

Ambula coram me, & esto perfectus. Gen 17. 1.

1. **Q**uod DEUS omnipotens, non procul ab orbe condito suo fideli Abrahamo dixerat: *Ambula coram me, & esto perfectus*, hoc omnihomini, ac præcipuè Religioso, ad perpetuum ejus servitium anhelanti, inculcat: *Ambula coram me, & esto perfectus.*

2. Quòd si DEUS omnipotens omnes homines, & vel maximè Religiosos ad eximiam virtutem vocat, ad sanctitatem allicit, ad perfectionem invitatur, non denegabit assequendi gratiam, non impediet ascendendi facultatem, non frustrabit auxilio.

3. Qualis namquè esset invitatio,

tio, verbô vocare, doctrinâ instrue-
re, impulsibus, & afflatibus trahere;
ad epulas cœlestes invitare, & vo-
lentibus, ac venientibus januam
claudere!

4. Non claudit DEUS, sed i-
psi Religiosi vanis se prætextibus ex-
cusantes, viam sibi ad perfectionem
serâ socordiæ; serâ negligentæ; majo-
ri rerum temporalium sollicitudine;
amore deliciarum, occludunt.

5. Luc. 14. Invitati quondam
homines à Cœlesti Patrefamilias ad
cœnam magnam, & pomposam, velu-
ti ingrati illo affectu, sic se excusâ-
runt. Primus dixit: Villam emi, &
necessè habeo exire, & videre illam.
Secundus dixit: iuga boum emi
quinque, & eo probare illa. Tertius
dixit: uxorem duxi, & ideo non pos-
sum venire.

E

6. Si-

6. Simili quasi modo vocati Religiosi ad statum spiritualem à DEO, ab illius perfectione se excusant, dum mundanæ ambitionis appetitu inescati; bonorum temporalium cupiditate distenti; carnis illecebris obstrusi, seiplos ab amore perfectionis abducunt, & vias sanctitatis ambulare detrectant non attendentes ad verba D. Thomæ Aquinatis qui ait: *Status Religiosorum, Status est perfectionis, & hominum ad perfectionem tendentium.*

7. Omnes etenim res non solum rationis expertes, sed etiam inanimatæ, amant suam perfectionem, eamquæ præcipuè appetunt; in eam omnibus viribus, ab Authore datis, nituntur. Animalia, omnia, quæ sibi nociva sunt, fugiunt; quæ ad alimentum, aut medicinam utilia, avidè cupi-

cupiunt: filios natura duce, ac si pietatis essent compotes, maximâ quâdam diligentiam nutriunt, & adhuc imbecillos in omnibus periculis protegunt.

8. Quid ergo facere non debeat Religiosus rationis compos; à mundo avulsus; a sæculi vanitatibus abductus; non ad res temporales factus, sed ad æternam beatitudinem; ad DEI visionem; ad cælestis gloriæ possessionem præordinatus, nisi suam perfectionem quærere; in illum finem, propter quem creatus est, totâ mentis industriâ contendere; toto cordis affectu suspirare; recentissimâ memoriâ verba DEI ruminare: *Ambula coram me, & esto perfectus*!

9. Quare Dilectissime in Christo Frater Professande, dum ad hanc perfectionem vitæ spiritualis mox

E:

per

per emittendam Professionem aspiras, quæro ex te primò, secundò, & tertio canonicè, utrum hanc Professionem amore hujus perfectionis, zelò gloriæ DEI, & affectu animæ tuæ salutis, petas!

EXHORTATIO XIV. ad plures.

Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis. Joann. 13. 15.

I. **T**Andem post feliciter terminatum vestræ Dilectissimi in Christo Fratres Professandi annuæ probationis tempus, quid factu opus sit! Non meis, sed Salvatoris nostri Domini JESU Christi manifesto verbis, qui dicit: *Exemplum dedi vobis, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis.*

2. Dum ad sacram Professionem emittendam aspiratis, scitote, quia hâc emissâ eritis obligati, ut vestrum, & omnium nostrum sequamini Magistrum, si ad culmen perfectionis Religiosæ pertingere desideratis.

3. Plurima quidem possunt dari exempla, quæ dignum est, ut sequamur nos vitam Religiosam; vitam sanctam; vitam perfectam professi, sed si ex rivulis bibendum est, cur non ex ipso limpidissimo fonte bibamus? Si à discipulis videmus quid addiscendum, cur non ab ipso Magistro doceamur?

4. Certè hoc ipsum documentum tanti est, ut ipsum solum, si bene, & diligenter observetur, adesse quandam maximam perfectionem, sufficiat.

5. Chri-

5. Christus etenim Dominus noster datus est nobis non tantum in Redemptorem, qui nos redimeret; in Magistrum, qui nos doceret, verum etiam in exemplar, cujus vita nos ad omnem instrueret perfectionem.

6. Adquid enim ille Rex summus, & verus DEI filius; fons, & origo omnis sanctitatis, qui ad infinitam sanctitatem, quam à momento suæ conceptionis habuit, conservandam, nullô proflus indigebat mediô; nullô motivô; nullâ doctrinâ, tantas exercuit virtutes; tantam humilitatem; tantam modestiam; tantam mansuetudinem; tantam patientiam; tantam pietatem? nisi, ut nobis exemplum præberet omnis justitiæ, & exemplar exhiberet universarum virtutum, ut inquit Princeps.

ceps ille Apostolorum: In hac enim vocati estis: quia & Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia eius. 1. Petr. 2. 21.

7. Quod ipsum confirmat Doctor Gentium Paulus Hebr. 12. 1, & sequ. dicens: Et nos tantam habentes impositam nubem testium, deponentes omne pondus, & circumstans nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen: aspicientes in Authorem fidei, & consummatorem JESUM, qui, propositò sibi gaudiò, sustinuit crucem, confusione contempta, atquè in dextera sedis DEI sedet. Recogitate enim eum, qui talem sustinuit à peccatoribus adversum semetipsum contradictionem: Ut nè fatigemini, animis vestris deficientes.

8. Unde vos Dilectissimi in
Chri-

Christo Fratres Professandi, dum profiteri DEO vitam vestram Religiosam intenditis, hoc vobis seriò præ oculis mentis vestræ ponite; hoc vestrâ memoriâ fortiter tenete, ut, si vultis sicut debetis ad vitam perfectam tendere, Christum Dominum in virtutibus imitemini. Servate patientiam in omnibus sicut ille; humilitatem erga omnes sicut ille; modestiam ubiquè sicut ille; pietatem sicut ille. Si orabitis, Christi reverentiam, & attentionem, ac fervorem, attendite; si loquemini, Christi modestiam in loquela custodite; si corpus cibò, potuquè reficietis, Christi abstinentiam, & sobrietatem servate; si aliquod operabimini opus, facite secundùm exemplar, quod vobis monstratum est in monte Christus JESUS, taliterquè actiones vestras

stras perficere studeatis, ut illi placeant, & vobis præmium concilient æviternum, Quod, ut vobis feliciter contingat, toto pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO XV. ad unum.

Qui autem perseveraverit usquè in finem, hic salvus erit. Matth.

10. 22.

1. **G**Ravium virorum, magnæ hominum prudentiæ, Excellentissimorum Ascetarum, Doctissimorum Sapientum, Sanctorumquè Patrum commune axioma est: *Finis coronat opus.* Et verò:

2. Frustra excelsæ eriguntur cogitationes, si aliquando veniant ad depressum. Gratis seraphici eliciuntur

tur affectus, si post pauillum temporis sequantur defectus. Nihil valet zelosa orandi intentio, si in medio orationis aderit voluntaria distractio. In cassum abit sancta vitæ spiritualis inchoatio, si non aderit constans virtutum, pietatis duntaxat, charitatis, devotionis, humilitatis, modestiæ, patientiæ &c. exercitatio: *Finis coronat opus.* Non primi impetus ad omne opus, sed sola in illo perseverantia coronatur.

3. Quare, qui vult omnia, de quibus à suo Magistro Spirituali, per annum sui Novitiatus probationem instructus, ac edoctus fuerat, servare, debet in vitæ suæ ratione constans effectus, se ad mentis, & cordis constantiam; ac operis perseverantiam serio accingere.

4. Quid enim proderit domûs
fun-

fundamenta jacere; parietes in altum erigere, nisi super impositò tectò, habitatio usquè ad finem perficiatur. Ita nihil ad perfectionem assequendam vitæ Religiosæ; vitæ spiritualis, prodest, in Novitiata Religiosæ vitæ fundamenta perfectionis per sui contemptum, & humilitatem, ponere; nihil prodest virtutem quamcunquè exercere, nisi eam constans perseverantia quasi tectum aliquod operiat, contegatquè.

5. Perseverantia est, quæ semper ad finem operis nititur, & nihil cæptum, aut semifactum relinquit, finè qua ipsum spiritualis vitæ finem, qui est perfectio religiosa, nemo procul dubio assequetur. *Vincenti dabo manna absconditum, & dabo illi calculum candidum: & in calculo nomen novum scriptum, quod nemo scit, nisi*

nisè qui accipit. Apoc. 2. 17.

6. Ergo evidenter patet, quòd qui à fervore novitiatico, quiquè virtutibus ab aquisitis; qui ab observantia, & pietate retrocedet, nec manna absconditum perfectionis, nec nomen novum sancti, ac perfecti Religiosi, quod Christus Dominus nobis aquisivit, accipiet.

7. Imò morale quoddam monstrum apparebit odibile DEO, & Religioni: ut qui fuit antea, vel speciem saltem posuit in se viri devoti, postea negligens, ac somnolentus; qui ante humilis, postea arrogans, & superbus; qui antea fuit mansuetus, postea contentiosus; qui fuit patiens, postea malitiosus, ac furibundus; qui fuit obediens, postea capitosus, ac rebellis; qui fuit pacificus, postea rixosus, ac turbator Fratrum inquietum-

tumquè subjectum; qui fuit sobrius, postea potator; qui fuit disciplinatus, postea insolentissimus. Hypocritalis, non Religiosus; seductor suæ animæ, non perfectionis studiosus; gravamen Matri Religioni, non solamen, & decus.

8. Solis in bono; in vita Religiosa; in vita sancta; in observantia mandatorum divinatorum; Statutorū; Regulæ, perseverantibus corona promittitur juxta D. Paulum 2. Tim. 2. 5. dicentem: *Qui certat in agone, non coronatur, nisi legitime certaverit.*

9. Non igitur perfectionis corona dabitur; qui utcunquè in Statu Religioso certaverit, sed qui constanter certaverit, & juxta hanc perseverantiæ legem exercitationi institerit virtutum.

10. Testatur hoc Doctor Gen-
tium Paulus 1. Cor. 9. 24. scribens:
Nescitis quòd ij, qui in stadio currunt,
omnes quidem currunt, sed unus acci-
pet bravium. Quis est iste unus, qui
accipit bravium in terreno certami-
ne, nisi ille, qui usquè ad metam
currit, & alios præcurrit currentes!

11. Ita similiter ad perfectionis
metam; ad bravium illud cæleste; ad
gloriæ coronam æternæ aquirendam,
non sufficit Religioso currere in sta-
dio Religionis, nisi usquè ad finem
currat, ac omnes tepidos, & imper-
fectos præcurrat.

12. Certè perfectio vitæ Reli-
giosæ, est ille thesaurus infinitus,
qui nos & DEO gratos, & honora-
biles efficit hominibus, de quo sic
legitur Sap. 7. 14. *Quò qui usi sunt,*
participes facti sunt amicitie DEI,
pro-

propter dona discipline commendati.

13. Hinc nūl poterit deesse illi, qui DEUM amicum habet; nulla re indigebit, qui DEUM ipsam, & e-
jus gratiam, ac amicitiam possidet.
Quis non magno honore illum affi-
ciet, quem DEUS in hac vita pro-
sequitur honore, & in alia magnifi-
cat propter custodiam disciplinæ vi-
tæ perfectæ!

14. Tu itaque Dilectissime in
Christo Frater Professande, si desi-
deras palmam perfectionis obtinere,
magna tibi cura inesse debet, ut in
eo, quod incæpisti, perseveres; nam
plurimi sunt, qui, cū bene cæpe-
rint, pessimè finiverunt. Studendū
tibi proinde erit virtutibus, quæ or-
nant Religiosos, aquirendis; vitijs o-
mnibus, quæ deturpant Religiosos,
abjiciendis; constanter in observan-
tia

tia sacrae Regulæ, statutorum Ordinis; mandatorum Superiorum perseverare, ut perfectus quondam evadas Religiosus. Nequè enim poterit quis consummationem virtutis attingere, nisi voluerit in ipsius exercitatione perseverare.

15. Quare si ad hæc, quæ tibi proposui, habes animum, dic mihi, utrum ex animo DEO serviendi, & animæ tuæ salutem assequendi, petas sacram Professionem?

EXHORTATIO XVI. ad plures.

Appropiate ad me, & congregate vos in domum disciplinae. Eccls.

51. 31.

1. **R**es magnæ, & obtentu difficiles, quæ non communi labore, nec ordinaria diligentia, sed solida

lida industria, & eximijs conatibus
 acquiruntur, ardentissimis desiderijs
 optandæ sunt, quæ homines rerum
 optimarum cupidos in laborum to-
 lerantia confirmet, & difficultates
 ejus, quod cupiunt, assécutioni ob-
 sistentes, strenuè superent, & vin-
 cant. Tepida enim, & infirma desi-
 deria; languidi, & debiles conatus,
 modica etiam insurgente difficultate
 extinguuntur.

2. Quid ergo, rogo, majus po-
 test esse, ac summè desiderabile su-
 pra sanctam, quietam, tranquillam,
 ac beatam vitam Religiosam perfe-
 ctam! Quam quantis laudibus; quan-
 tis elogijs extollunt SS. PP. ! Le-
 gantur non folia, sed tomi; non fi-
 leræ, sed panegyres.

3. Verum quidem dicendo, &
 hominum conditionem attendendo,

F

dice.

dicere possum, non esse facile humano cordi veris, & efficacibus perfectionis desiderijs ardere, & illorum vi ad quærendam perfectam Religiosam vitam incitari; quia natura nostra depravata peccatis, & inordinatis affectibus irretita; amorum rerum mundanarum asveta, his, quasi catenis quibusdam vineta tenetur, nè in altum volet, & in desiderium vitæ sanctæ; vitæ Religiosæ, perfectæ, ac beatæ assurgat.

4. Ferme ita hac in parte nobiscum agitur, quemadmodum cum homine vili, & simplici rustico, qui inter boves, & aratra, inter vomeres, & terræ glebas, educatus, nuspiam de regno cogitat; nunquam Principum dignitatem desiderat: ita prorsus nos filij Adæ, ob delictum Patris, hâc pænâ mulctati, amoris o-
pum,

pum, honorum, ac voluptatum averti, non ita facile possumus nos hisce amoribus expedire, exvinculareque desiderijs, ut paupertatem Christi; vitæ asperitatem; mundi contemptum; opera vitæ spiritualis; vitæ perfectionis, ex corde amemus, ac desideremus.

5. Sed facile amor horum excitari poterit de duro cordis nostri silice; facile ignis desiderij eorum accendi poterit; facile ad capeffendam viam vitæ perfectionis allici possumus, si bene, ac solidè consideremus, & advertamus ea, quæ nos ab hoc sancto arcent, vel retardant saltem desiderio.

6. Maximùm est, ignorantia perfectionis, cujus amplitudinem, & majestatem quia non bene cognoscimus, non, ut par est, perpendimus,

mus, non in magno pretio illam quoque habemus. Et quia ejus æstimatione caremus, ideo nihil de possessione illius curamus.

7. Evenit hoc quoque nobis, quod pueris prudentiâ carentibus, qui, cum arma militum vident; cum hastas, & gladios cernunt, quia hæc viribus illorum imparia sunt, flocci ea pendunt, & suos rusticales baculos his omnibus præferunt. Ita nos miseri homines, qui pretium perfectionis vitæ nescimus; qui summam ejus excellentiam ignoramus, nullò etiam ejus desiderio tenemur.

8. Vos igitur Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, qui expletò Novitiatus vestri annò, hodie, & nunc quidem, ad sacram acceditis Professionem, seriò advertite, ut, quæ per annuam vestram probationem

nem non explevistis; quæ nondum didicistis, in ulteriori vitæ vestræ tractu sollicitè discatis, incumbatis; quæ diligenter illis, quæ vos ad vitã valeant perducere perfectorum Religiosorum.

9. Cùm enim perfectio sit maximum bonum omnibus Religiosis, ac præstantissimum omnium donorum, quæ in hac vita eis contingere possunt, ita de illa semper, æquum est, cogitate, ut ad eam DEO adjuvante, moribus bonis; operibus sanctis; virtutibus eximijs, pervenire valeatis.

10. Habete hoc semper in animo vestro, ut crescat in vobis ardens desiderium perfectionis; crescat sanctitatis vitæ æstimatio; foris exulet omnis socordia; pellatur procul turpis negligentia, & amor virescat

rescat Religiosæ Disciplinæ.

II. Quod, dum vobis iterum, iterumq; inculco, quæro, utrum ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquè salutis affectu, petatis ipsam Professionem?

EXHORTATIO XVII. ad unum.

Juravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.
Ezech. 16. 8.

I. **Q**ui hanc mirabilem DEI providentiam considerat, quâ pauperulos suos protegit, atque defendit, non sanè mirabitur, nec eam aut nimiam, aut minimè convenientem tantæ abjectioni, & paupertati judicabit, si dignitatem præcellam animadvertat, ad quam Religiosi vocati, & evecti sunt.

a. Ne.

2. Nequè enim DEUS Religiosas animas in statum tantum servorum suorum, amicorum, & filiorum admittit; sed in aliam dignitatem, majorem, & nobiliorem extulit, dum per sacram emissam Professionem, eos sibi in dilectissimam sponsam assumpsit. *Juravi tibi, & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.*

3. Hæc autem est dignitas sponsæ, quâ nulla excellentior, aut nobilior dari potest non modò, sed nec præstantior excogitari valet. Amici quippe Regum, aut filij, non statim Reges fiunt, nequè regni potestate potiuntur, ast sponsa æterni Regis nempe DEI, anima Religiosa, ipso actu suæ Professionis, ex conditione tantæ dignitatis, fit Regina, quæ à dextris Regis sedeat in vestitu de.

tu deaurato, circumdata varietate, ipsò thronò, & vestitu si non æqualem, tamen eximium honorem, & amplissimam ostendens dignitatem.

4. Amicorum hoc est elogium, ut sint pretiosi illorum thesauri, ut dicit Scriptura Eccli. 6. 14. *Amicus fidelis protectio fortis, & qui invenit illum, invenit thesaurum.* At sponsæ DEI, hoc est, animæ Religiosæ professæ, major, & nobilior laus est reservata, ut non diversa res, sed eadem cum Sponso, nempe DEO, computetur.

5. Gen. 2. 23. Admiratus primus generis humani parens Adam sibi à DEO oblatam consortem, ac sociam ait: *Hoc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea.* Certè Christus Dominus istud amoris verbum dicit felici animæ Religiosæ professæ,

sa, quam non tantum in filiam sibi adoptat, sed in sponsam adsciscit: Hoc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea.

6. Est os, de ossibus meis, ut sit pudica; est caro, de carne mea, ut sit amica. Os, de ossibus meis, ut resistat vitijs, ac peccatis; caro, de carne mea, ut respondeat beneficijs. Os, de ossibus meis, ut custodiat constantiam, & fortitudinem in bono, in omni pietate, sanctitate, zelô divini amoris; caro de carne, ut obtineat pulchritudinem, quâ grata reddatur toti Curiaë cælesti.

7. Magnum enim hoc vinculum est animæ Religiosæ professæ cum DEO; nam solennis Professio ita animam DEO, Deumq; animæ adstringit, ut nulla dari, aut excogitari potest authoritas, vel potestas;
 nulla

nulla vis, vel fortitudo, quæ vinculum istud dirumpat, vel dissolvat.

8. Sed non omnes animæ justæ hoc nomine sponsæ præstantissimo dignæ sunt, atquæ dulcissimò DEI consortiò. Non omnes enim audent dicere: *Dilectus meus mihi, & ego illi*, Cant. 2. 16. ita, ut scilicet DEO soli tamquam dulcissimo Sponso intendant, & eum solum supra omnia diligant, sed si aliquæ sunt in Ecclesia sancta; in vera Orthodoxa Fide Catholica, quæ tam præcellsum nomen mereantur, illæ profectò sunt animæ Religiosæ, quæ vitam propriam sui status Angelicam, cælestem, & omni cura rerum terrenarum exutam, agunt in terris, ut S. Bernardus in Cant. scribens ait: *Da mihi animam nihil amantem præter DEUM, & quod propter DEUM amandum est,*

est, cui vivere Christus, cuius otium,
ac studium est, providere DEUM in
conspectu suo semper, cui soli unicum
solatium, ac voluntas sit ambulare
cum Domino DEO suo, talis anima
est digna nomine sponsæ, talis anima
est sola anima Religiosa.

9. Quid autem præclariùs est,
quàm DEO connubio spirituali
conjugi? quid dulciùs, quàm fonti
omnium bonorum uniri? quid secu-
riùs, quàm omnipotenti, & immuta-
bili copulari?

10. Ut igitur te Frater in Chri-
sto Dilectissime Professande, ani-
mamquè tuam veram remonstres
DEO sponsam, hoc tibi servandum
erit, ut post emissam tuam sacram
Professionem, non cesses à studio
profectus spiritualis; non tepescas
in via salutis; non pigrites in obser-
van-

vantia Religiosa; non negligas executionem mandatorum DEI, Legū, & Statutorum tuæ Religionis, quousquē ad omnimodam non pervenias perfectionem. His seriō attende, & me certifies, si ex animo devoto, & spe perseverantiæ, optatæquē salutis affectu, petas ipsam Professionem.

EXHORTATIO XVIII. ad plures.

Unusquisque qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. I. Cor. 7. 20.

I. **C**ommune secum fert axioma: *Dimidium facti, qui bene cepit habet.* Vos Dilectissimi in Christo Fratres Professandi, Statum vitæ spiritualis vobis eligentes, cepistis bene, dum per annum vestræ probati-

bationis constanter, & patienter onera, & opera Religionis supportastis.

2. Sed necdum ex eo perfecti estis, aut ad majora vos per sacrā Professionem, ad quam nunc acceditis, resolvere, & præparare debetis. Parum ea, quæ cursu toto vestri Novitiatus fecistis æstimare debetis, quia hæc initia tantum fuerunt, nec in ipsis finem vestræ vocationis ponatis, sed ulterius vobis progrediendū, donec captum opus vocationis vestræ perficientes, magnum profectū assequamini in Religione. Equidem hæc est perfecta in sua vocatione permanſio, continuus in ea per virtutes, & sanctas operationes progressus.

3. Qui aliquod opus magni momenti incipit, mirum est, quan-
ta

ta attentione, quanta mentis vigilantia, initijs incumbat, quam, si in operis prosecutione teneret, nec à prima sollicitudine recederet, pulcherrimè, & felicissime perficeret opus: ita Religiosi, si tam sollicitè viam perfectionis sequerentur, sicut inceperunt, brevi tempore ad magnum pervenirent profectum.

4. Sed quia sæpe fit à contrario, post paucillum temporis incipiunt tepescere; remittunt primum novitiaticum fervorem; negligunt sui vigilantiam; non superant inordinatas passiones, ideo dolendum est, quòd non proficiant, sed deficient.

5. *Vide qualis fueris prima die, quando ereptus per gratiam DEI de seculo nequam, & receptus fuisti in Claustro, talis permane* inquit Dionysii.

nysius Carthusianus. Cujus sanctam doctrinam, si profundè velint Religiosi intelligere, & perquam diligenter observare, brevè post tempus plurimùm proficerent, & divinò adjuti præfidiò facilè ad magnam ascenderent perfectionem.

6. Non est mirùm, si Tyroni Religionis, id est, Novitio veniat aliquando affectus sæculi; si lingua aliquid mundanum, vel mirùs honestum proferat; si corde infletur, vel tumescat, vel torpeat, vel aliquem affectum sæcularem ostendat, sed Religiosam vitam professus, tamquam jam totus Christi miles, has tyronum imbecillitates extra domũ cordis sui eliminare debet, linguamquè ab inquinamento ineptorum verborum custodiat; memoriam à sæculi amore abstrahat; desideria re-
rum

rum mundanarum abjiciat est necesse.

7. Novitius est quasi infans recenter natus, cujus teneritudo majorem curam nutricis, id est, spiritualis Magistri requirit; cujus pusillanimitas acrem non sustinet reprehensionem, sed si in aliquo delinquat, lac, & mel blandioris, & mansuetissimæ correptionis exposcit. Ast Religiosus Professus, qui veluti jam vir adultus; qui sinè tanta Magistri cura in Religione vivit, duriora laborum onera portare, & pro levi etiam culpa, ad remonstrandam veræ religiosæ patientiæ virtutem, acerrimas increpationes sustinere debet.

8. Novitius quemadmodum arbuscula nunc sata assidua indiget irrigatione, quæ aut nimium solis ardorem, aut nimiam noctis intemperiam

riem non sustinet, & si ferè quotidiana præfecti admonitio desit, aut insurgat magna tentatio, velut flos fæni statim arefcit; Religiosus verò jam Professus, velut procera arbor optimè per veram vocationem; per constans votum suum radicata, sinè aqua continuæ exhortationis perseverare debet, magnasquè adversitates, varias undiquè occurrentes molestias, plurima pro temporum varietate incommoda, quasi ingentes solis ardores, sustinere.

9. Vocatio ergo vestra ad sacrum hunc Ordinem, non est posita in sola votorum emissionem, sed ut semper in ea permaneatis; ad omnia perfecta, ad omne virtutis studium, ad omnes virtutes acquirendas, sinè quibus stare non potest vocatio vestra, nec vos dici poteritis veri Religiosi,

G

giosi, tendere debebitis. Nam, qui non solum manè, id est, in vitæ spiritualis exordio, sed etiam vesperi, & meridie, id est, in toto vitæ Religiosæ progressu suæ correspondebunt vocationi, hi pro certò audient à DEO laborum suorum remuneratore: *Venite benedicti.* Matth. 25. 34. Quod, ut & de vobis verificetur, jugiter exopto.

Modò autem quæro ex vobis &c. vid. fol. 5.

EXHORTATIO XIX. ad unum.

Ego autem sicut oliva fructifera in domo DEI. Psal. 51. 10.

I. **E**Cce quàm sapientissimè regius Propheta expressit personam Religiosam, quæ à curis rerum terrena-

renarum avulsa; à mundi erepta fraudulentijs: millenis sæculi subducta periculis; in Clauistro collocata; non vacua; non veluti infructuosa arbor, aut illa fatua evangelica ficus; sed sicut oliva fructifera, DEO, & Religioni proficua esse debet. *Ego quasi oliva fructifera.*

2. Et certè hæc est summa Religiosæ personæ obligatio, ut, quæ vitam amplexa est spiritualement, in Religione velut in paradiso posita, summo conatu in fastigium conscendat pietatis. Quod ipsum ab illa vel ipse efflagitat finis, quem non alius, nisi ipse DEUS in vocatione illius ad Religionem ei constituit, hoc est, ut ad Religionem vocata super universas res creatas se efferat; sanctitatem; animi puritatem expetat, vitamquè cælestem in terris, & Angeli-

cis cognatam spiritibus instituat. Quam, si sedulò non curaverit; diligenter non quæsiverit; pænitiæ, patientiæ; humilitatis, aliarumquè virtutum fructus non fecerit, non minùs profectò erit vituperabilis, quàm illi infideles evangelici agricolæ Matth. 21. qui dum tempus fructuum appropinquâset, Dominum vineæ contempserunt; servos ejus plagis, & verberibus exceperunt; filium unicum crudeliter occiderunt.

3. Hoc idem facit Religiosus, qui tempore fructuum, id est, tempore vitæ DEO consecratæ fructus virtutis, ac sanctitatis, non adferunt; Dominum proventum exigentem, aspernantur; servos Domini, hoc est, suos Superiores contristant, & Christum Filium DEI unicum à
men-

mentibus, & cordibus suis exturbant.

4. Quis enim major excogitari potest DEI vocantis contemptus, quàm ipsius assiduis, non obtemperare vocibus, nec tot beneficijs, quæ singulis momentis accipit, ad virtutem capeffendam emoliri? Et quæ gravior Superioribus potest esse tristitia, quàm, si videant suos labores, in corrigendo, in docendo, in exhortando, deniquè pessumdari, & Religiosam Disciplinam per se omnibus summopere diligendam, conculcari?

5. Habet Religiosus, ut sit quasi oliva fructifera in domo DEI, & arbor non vacua fructu in agro plantata Religionis, magna præsidia ad vitam spiritualem, sanctam, atquè perfectam, ut sunt divinorum Sacramen-

mentorū frequentatio; sacrorū
librorū frequens lectio; pia ac de-
vota oratio; rerū cælestium solida
meditatio; exempla Sanctorū.

6. Hæc sunt quasi quinque ta-
lenta, quæ DEUS Religioso con-
fert, ut ijs negociando adferat fru-
ctum bonæ, sanctæ, ac exemplaris
vitæ. Nam ex Sacramentorū usu,
puritas conscientiæ; ex librorū le-
ctione, scientia; ex oratione, pietas;
ex exemplis, sanctitas, & vita acqui-
ritur perfecta.

7. Movet quoquè ipsum ad
hanc vitam spiritualem ipse Status
Religionis, Status utiquè sanctus,
atque perfectus. Hunc Statum illi
arripiunt, qui vitam Angelicam, ac
DEO simillimam concupiscunt; hi
illum profitentur, quorum cordi in-
est summa vitæ perfectio; hi illum
soli-

solidè desiderant, qui vitam carnalem plurimis vitijs sædatam, multis vallatam periculis, subterfugiant, & contemnunt.

8. Movet similiter ad hunc Statum spiritualem; ad vitam perfectam Religiosum, & movere debet communis opinio ab universis sæcularibus de viris Religiosis concepta: putant enim eos, qui se mundo exemerunt, homines esse sanctos, atq; perfectos, nec decet hanc opinionem fallere, & per quamdam hypocrisim alios inducere in errorem.

9. Religiosus namquè apparens perfectus, ut non est, nequè ex toto est Religiosus, nequè ex toto mundanus, sed velut aliquod monstrum, judicandus.

10. Histriones sunt illi, qui non suam, sed alienam repræsentant
per-

personam, ita Religiosus, qui vitam Religiosam, quam præfert, moribus, operibus, gestis, & actionibus non tenens, aliud intus est, & aliud foris oculis insipientium se ostendit, meritòquè inter simulatores, & hypocritas numerari potest.

11. Minatur talibus Dominus per suum Prophetam Sophon. i. 8. *Visitabo super omnes, qui induti sunt veste peregrina* Quasi enim peregrinam vestem portat Religiosus, dum spiritualè portans, in Religione non Religiosã, sed sæcularè ducit vitam.

12. Quid infeliciùs potest contingere Religioso, quàm in loco sancto, non sanctè vivere, sed profanè; non fervidè, sed tepidè; in conclavi Christi, non cum eo, sed cum mundo colloquia miscere.

13. Vitam Religiosam solæ fov-
vent,

vent, & nutriunt sanctæ occupatio-
nes, non ambitio honorum; non cu-
ra deliciarum, & comparatio divi-
tiarum, sed studium virtutum; cul-
tus DEI, & amor pietatis.

14. Quocirca audi Dilectissi-
me in Christo Frater Professande au-
di qualem te gerere debeas emissa
sacra Professione, ut verè sis *quasi*
oliva fructifera in domo DEI; in
Clauetro Religionis posita, & plan-
tata. Nullò modò tuæ obliviscaris
vocationis, quinimò tantam tui sta-
tus dignitatem mente semper revol-
ve, & vitam verè Religioso dignā,
ducere viribus totis fatage, omnis-
què cultor persistas virtutis: & fru-
ctum attulisti, quò in perpetuas ve-
sces æternitates. Quod, ut eveniat,
cordicitus precor.

Modò autem quero ex te &c.
vid. fol. 5.

EX-

106
EXHORTATIO XX. ad unum.

*Cantabo Domino, qui bona tribuit
mibi. Psal 42. 6.*

1. **Q**uicumque sacram intrant Reli-
gionem, eò magis, dum con-
stantem servantes suæ vocationis spi-
ritum, per gratiam & singularem
DEI clementiam ad sacram acce-
dunt Professionem, sollicitè confide-
rare debent, quæ, & quanta illis DEI
misericordia contulit, confert, &
conferre adhuc non desinet bene-
ficia.

2. Quis sufficienter trutinare
poterit non modò æstimare illud be-
neficium; illam gratiam, quâ nos à
sæculi ereptos vanitate ad sacram
vocavit Religionem dando nobis
spiritualia auxilia, ut à peccatis sur-

ga-

gamus; ut mentis cæcitatem falsis mundi affixam delicijs, deponamus; ut bonam vitam incipiamus, & in ea perseveremus!

3. Revera magnus thesaurus misericordiæ DEI, in manu hæret Religiosi, quô repente dives bonorum sensuum efficitur, dum quidquid insolens mundana juventus desiderat, hoc totum, ut vana, ridicula, & suæ æternæ saluti nociva, damnat, & contemnit.

4. O quantis, & quam continuis præsijs anima Religiosa roboratur, cum non post multos dies habitu religioso assumpto sibi ipsi dissimilis, & tota mutata inveniatur! Delicatus adolescens inter delicias, & voluptates enutritus, qui lautè, & opiparè vescebatur; pretiosis induebatur vestibus, jam cibus insul-

sis,

sis, malè præparatis nutritur, imò ipsa aliquando fame, & inedia reficitur; & vilissimò sacco induitur, aut asperrimò ciliciò tegitur, nequè tamen frontem contrahit, sed lætus, & hilaris incedit.

5. En! qui ante carni addictus fuerat, jam carnem flagris, vigilijs, cilicijs, ac ciborum parcitate domat. Qui ante ambitiosus incedebat; honoris, ac dignitatum cupidus fuerat, jam pedibus conculcari appetit; ignominiam amplectitur, & vilia obsequia; abjecta servitia, & humiles non refugit functiones. Qui totus ante in fervore, ac furia erat, jam factus Religiosus, totus velut agnus mansuetus, non provocatur injurijs; non irritatur contumelijs; nec convitijs conturbatur, ac læditur.

6. Et

6. Et hæc sunt quidem externa DEI beneficia animæ Religiosæ clementer indulta, ast quid dicendum de internis, quomodò per ea totus illius immutatur animus; quam dissimiles cogitationes; quam disparia desideria; quam piæ voluntates occupant cor ejus? Non cogitat quomodò ditescet, aut quomodò fætidum suum corpus ornabit; voluptatibus, & delicijs explebit, sed potius qua ratione comissa peccata dignâ pænitiâ puniet; pravos affectus coercebit, & seipsum, suamquè abnegabit voluntatem. Non desiderat honores; dignitates; præeminentias, sed sui potius contemptum, & vilipensionem. Non curat corporis commoditatem; non prætendit vanas rerum temporalium occupationes, sed in exercitio virtutum; in
 assi-

assidua sacrorum librorum lectione; in pijsissima rerum cælestium contemplatione; in æternæ gloriæ affecutione contumit dies, & noctes. Non timet paupertatem; quia pauperes Christus beatos appellat. Non fugit laborem; quia nemo athleta sine sudore coronatur. Non horret supra nudam humum exusta j-junijs membra collidere; quia bene considerat, quòd Dominus jaceat cum illo.

7. Hæc omnia quid sunt, nisi gratiæ DEI fructus; divinorum auxiliorum, ac beneficiorum, effectus; cælestium gratiarum compendia, quibus quasi germen agri anima Religiosa impletur!

8. Meritò Religiosus tantis divinis cumulatur beneficijs; tantâ nobilitatur gratiâ; tantis è cælo demissis roboratur præsidijs, quia hæc
omnia

omnia postulat status ejus, quem DEI amore, arripuit, succensus.

9. Si enim Davidi attribuit robur, ut superbum prosterneret Philistæum; si Jeremiæ dedit audaciam, ut Iudææ Reges, Principes, & Sacerdotes argueret; si viduæ Judith magnum contulit splendorem, ut Holofernem inescaret, quidni Religiosis ad statum perfectionis vocatis ea præsidia, ea beneficia, quæ prædixi, tribuet, sinè quibus statui suscepto minimè satisfacere possent?

10. Illorum enim est magna obligatio, ut sint contemptores sæculi; vanæ gloriæ postpositores; virtutum cultores. Illorum est obligatio, ut orationi insistant; animi puritatem inquirant; perfectionem sectentur.

II. Vide jam nunc Dilectissime
in

in Christo Frater Professande, quomodò te capacem tantorum DEI beneficiorum reddere debeas per sacram Professionem. Non est hoc quidem opus virium tuarum, nequè fortitudinis naturalis; si enim sinè gratia DEI non possumus sanctas cogitationes, aut desideria concipere, quantò magis sæculum vincere; passiones suppressere; diaboli astutiam fugere, & devitare. Geme igitur in conspectu DEI tui; plora; instanter, pete divina beneficia, & auxilia donec pervenias illò, ubi securus consistes æviterne.

Modò autem quæro ex te &c.
vid. fol. 5.

EXHORTATIO XXI. ad plures.

Vita vestra est abscondita in DEO.

Coloss. 3. 3.

Hic est sermo, quem Spiritus S. per os sui famuli Doctoris Gentium D. Pauli omnibus Religiosis loquitur; ejus impulsu sacram ingressi sumus Religionem, quòd vita nostra abscondita sit in DEO; hoc est, quòd vita nostra spiritualis qualis sit, & quanta esse debeat, ut gratiam, & justitiam quis assequatur, ut DEO creatori suo perfectè obediat; ut virtutum meritis hanc vitam suam spiritualem custodiat, difficile sit intelligere.

2. Natura ergo hujus vitæ spiritualis priùs est explicanda, ut qualem nos vitam in Religionis pomario plantatos ducere oporteat, &

H

qua-

qualibus occupationibus intenti esse debeamus, primò pro posse investigemus.

3. Atque adeò vita nostra Religiosa, si eam brevi discretionè velimus explicare, nihil aliud est, quàm bonorum operum exercitatio, quàm DEO, propter DEUM famulamur; in virtute, ac sanctitate proficimus, & illam æternam vitam promeremur, cujus gratiâ conditi sumus.

4. Nequè verò hæc vita, est unum, aut alterum virtutis opus, sed series quædam bonorum operum; perpetua continuatio meritorum, ac diligens exercitatio virtutum, ut Religiosus de virtute in virtutem transiens, tamquam de claritate pro-
vectus in claritatem, spirituali Domini mereatur præsentia ditari.

5. Scri-

5. Scriptum est enim, quia vita Religiosi omnibus virtutibus pol-
lere debet. Quotidie enim tentatur,
& impugnatur, nunc molliter, nunc
aceriter, semper tamen periculose,
& nequiter diabolo nobis insidi-
ante.

6. Nullus proin otio torpeat,
sed se in omnibus pro viribus exer-
ceat virtutibus, accingatque se tam-
quam novus miles ense novo, hoc
est, fervore spiritus strenue contra
nequitas diaboli, & omnia vitia pu-
gnaturus, atque pugnet fortiter an-
cipiti gladio, DEI scilicet timore,
& sua patientia, ne ulla ei virtus per
omnia in via, & vita perfectionis
succumbat

7. Sit illi semper præ oculis
passio Christi; Martyrum certamen,
incendium ignis æterni, lachrymæ

damnatorum, ac recolligat se frequenter per devotionem piam; lectionem sacram; cordis compunctionem, refrenetquè verborum levitatem arctò silentiò, & conservet internæ pacis tranquillitatem per oblivionem mundanorum.

8. Hæc spectant ad viros Religiosos; ad strenuos Christi milites, qui his armis virtutum, totâ suâ vitâ pro fide, DEI honore, lege æterna, ac suæ animæ salute, pugnant, & pugnare debent.

9. Eatenus caveat, nè ad dexteram, vel sinistram declinet, sed prævia semper luce, virtutum disciplinæ, & mandatorum divinatorum integritatis semitam teneat rectam.

10. Ista planè sunt spiritualis vitæ itinera peroptima cælitus viatoribus demonstrata, quatenus, quâ pergant.

gant sufficienter edocti, in tenebras
falsitatis minimè labantur.

II. Et quemadmodum non est
miles, qui semel enssem, aut gladium
exemit; non est Advocatus, qui re-
um aliquando defendit in iudicio,
nequè mercator, qui vitæ sustentan-
dæ gratiâ, cibum, aut vestem mer-
catus est, sed miles est, qui militiæ
disciplinam arripuit; Advocatus est,
qui ex officio munus patrocinandi
suscepit; mercator, qui omnes suas
expensas eò dirigit, & exponit, ut
opes, & divitias conquirat: ita non
est spiritualis vitæ consecrator, qui
aliqua bona opera tantum perficit,
sed, qui propositô sibi DEO, tam-
quam ultimo vitæ suæ fine, univer-
sas actiones suas, in profectum spi-
ritûs, & in sanctitatem, ordinat, &
reducit.

12. Certè haudquaquam putet se esse virum spiritualem, qui statutis horis in Choro oscitanter psallit, aut permodicum tempus quotidie divina mysteria tepida mente considerat, cum tamen levia peccata non timeat; suos immoderatos affectus non ordinet; passiones non mortificet; virtutes, & animi puritatem non quærat, sed in vanis studijs, aut sæcularibus negotijs, aut in supervacuis colloquijs tempus, & vitam impendit.

13. Hæc est verè vita spiritualis, quæ defectus quosquè etiam modicos detestatur, & non tantum in maximis, verum etiam in minimis, DEI amplectitur voluntatem; quæ mundum, & omnia sæcularia fugit; in vitam cælestem contendit; dæmoni, ejusquè svasionibus indicit bellum,

lum, & DEI imperatis, ac divinis inspirationibus paret.

14. Vita verè spiritualis est, quæ omnibus curis, & cupiditatibus sæculi vacua, peccata deflet; passionum cohibet motus; amorem pellit creaturarum; tentationes vincit; Angelos imitatur; humilitatem amat; mansuetudinem conservat; non in plateis, sed in cella; non in foro, sed in cordis proprii domicilio commoratur; non cum hominibus, vel cum fratribus otiosis miscet sermones, sed cum sacris loquitur voluminibus; non rumores audit, sed DEI diligenter auscultat instinctus; omnibus peccatis moritur, & vitijs, at singulis virtutibus vivit.

15. Eapropter Dilectissimi in Christo Fratres Professandi! si placet vobis vita spiritualis, ad quam

VOS

vos resolvitis per facram Professi-
onem, talis, qualem vobis hactenus
exposui, serio attendere debebitis,
ut verè possitis dici, & esse Religi-
osi. Si enim illam non solis deside-
rijs, sed operibus præstabitis, tunc
jam verè spirituales eritis viri toti
curiæ cælesti gratissimi aviternè.
Quod, ut suum sortiatur effectum,
candido pectore exopto.

Modò autem quæro ex vobis
semel, bis, & ter canonicè, utrum
ex animo devoto, & spe perseveran-
tiæ, optatæquè salutis affectu, pete-
tis ipsam Professionem?

FINIS.

IN

I N D E X

Rerum Præcipuarū, quæ
in hoc opusculo con-
tinentur.

Litera F. denotat Foliū;

Litera N. Numerum.

A.

Ab ingressu ad Religionem perfectos
oportet esse Religiosos. f. 31
n. 1.

Abnegatio propriæ voluntatis in quo
consistit! f. 39. n. 4.

B.

Bajulatio crucis quid! f. 40. n. 6.

Beneficia Religiosis cælitus data. f.
106. n. 2. & sequ.

C.

C.

Charitas. f. 55. n. 3. & sequ. qui re-
tinenda. f. 58. n. 8.

D.

DEUS opulentissimus. f. 49. n. 1.
& 2 liberalis. f. 51. n. 3. & sequ.
quos ad se invitat, vere invitat.
f. 64. n. 2 & sequ.

Doctrina Christi. f. 38. n. 2. & 3.

F.

Finis Religionem petentium. f. 11.
n. 1.

I.

Imitatio Christi. f. 68. n. 1 & sequ.
Ioachin Rex. f. 7. n. 2. f. 9. n. 4. &
sequ.

M.

Magistri juventutis renovandæ. f. 43.
n. 2. & sequ.

Mundus vanus. f. 2. n. 2. f. 17. n. 7.
& 8

& 8. malis refertus. f. 19. n. 1.
& sequ. huic quomodo mori-
tur. f. 17. n. 6. hujus descriptio.
f. 60. n. 2. & sequ.

P.

Paupertas felix. f. 26. n. 3.

Perfectio à quo propendet. f. 14. n.

1. non simplex. f. 31. n. 2. &

sequ. ad illam invitantur o-

mnes. f. 33. n. 7. omnibus possi-

bilis; f. eodem n. 8. maxime

Religiosis. f. 34. n. 9. & sequ.

ornamentum animæ. f. 54. n. 1.

ubi quærenda. f. eodem n. 2. &

3. aquirenda per charitatem. f.

57. n. 7. sectanda. f. 66. n. 6. &

seq. est thesaurus. f. 78. n. 12.

& 13. est difficilis. f. 81. n. 3. &

4. Cur. f. 83. n. 6. & 7.

Perseverantia in bono. f. 12. n. 2. f.

73. n. 1. & seq.

Pro-

Profectus in bono f. 92. n. 1. & sequ.
f. 98. n. 1. & sequ. hōc tenen-
tur Professi præ Novitiis. f. 95.
n. 6. & seq.

Professio prodromum agit ad vitam
similem Angelicæ. f. 9. n. 5.
& 6.

R.

Religiosi in perfectione proficere de-
bent. f. 6. n. 1. cur educti de
mundo! f. 22. n. 7. & 8. horum,
qui DEUM pro DEO habent!
f. 23. n. 9. 11. horum, quos verè
sibi assumit DEUS! f. eodem.
n. 10. stimulantur ad perfecti-
onem. f. 7. n. 2. & sequ. f. 12.
n. 2. & sequ. f. 33. n. 6. & sequ.
f. 36. n. 14. f. 91. n. 10. f. 105. n.
14. imitari debent Christum.
f. 41. n. 7. præparent animas ad
tentationem f. eodem. n. 7. &
8. hos DEUS desiderat sibi si-
miles.

miles. f. 47. n. 10. f. 84. n. 8.
& sebu. horum dignitas. f. 87.
n. 2. & sequ.

S.

Salus à quo propendet. f. 14. n. 1. il-
lius spes certa. f. 25. n. 1. & 2.

Sponsa Christi Religiosi Professi. f.
87. n. 2. & sequ.

Status Religiosus felix. f. 26. n. 4.
qualis f. 37. n. 1. in hoc non
promittantur sibi honores &c.
f. 38. n. 2.

V.

Vita gloriosa, sancta, & beata quæ
f. 14. n. 1. qui obtinetur f. 15.
n. eodem. & sequ. spiritualis
quid f. 114. n. 3. & 4. quomo-
do hæc sectanda f. 115. n. 6.
& sequ.

Vocatio non à quo f. 27. n. 5. & 6.
à quo f. 29. n. 7. 8. & 9.

Voluntas propria lepra f. 40. n. 5.

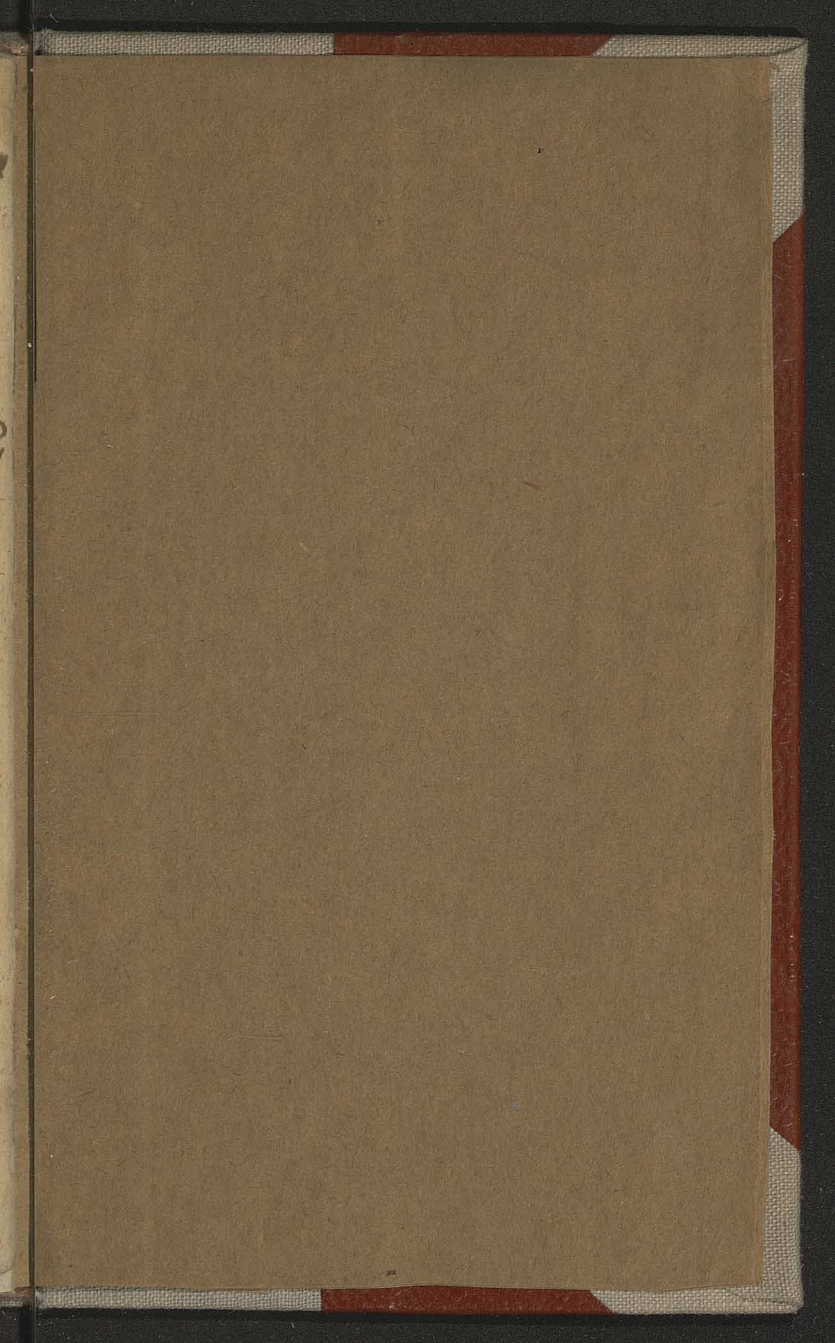

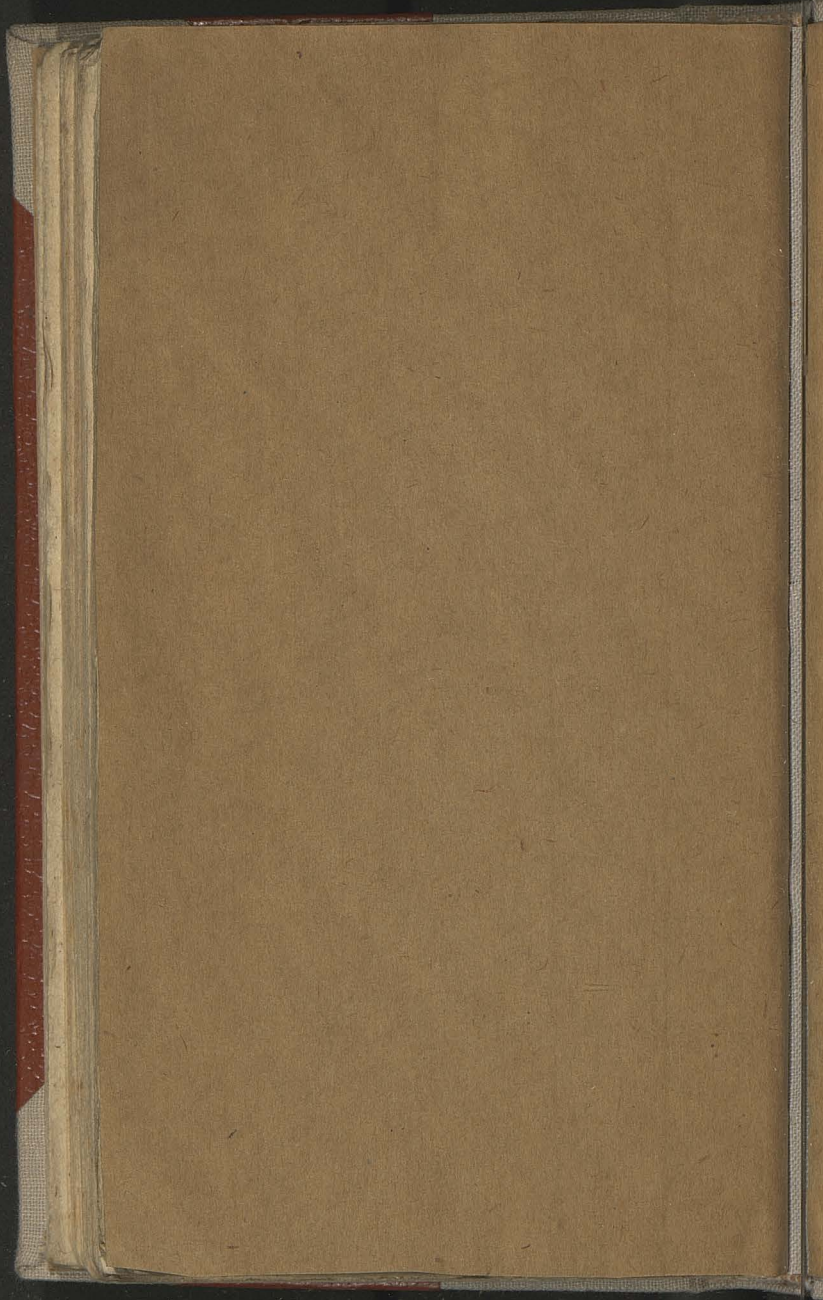
Exhortationes ad Prosopa
Ordinis Missionis =

Applicatus Bibliothecae
Conventus Forensis Petri
Bernardinorum =

W

Biblioteka Jagiellońska

stdr0005359

